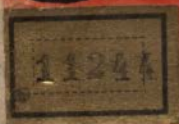
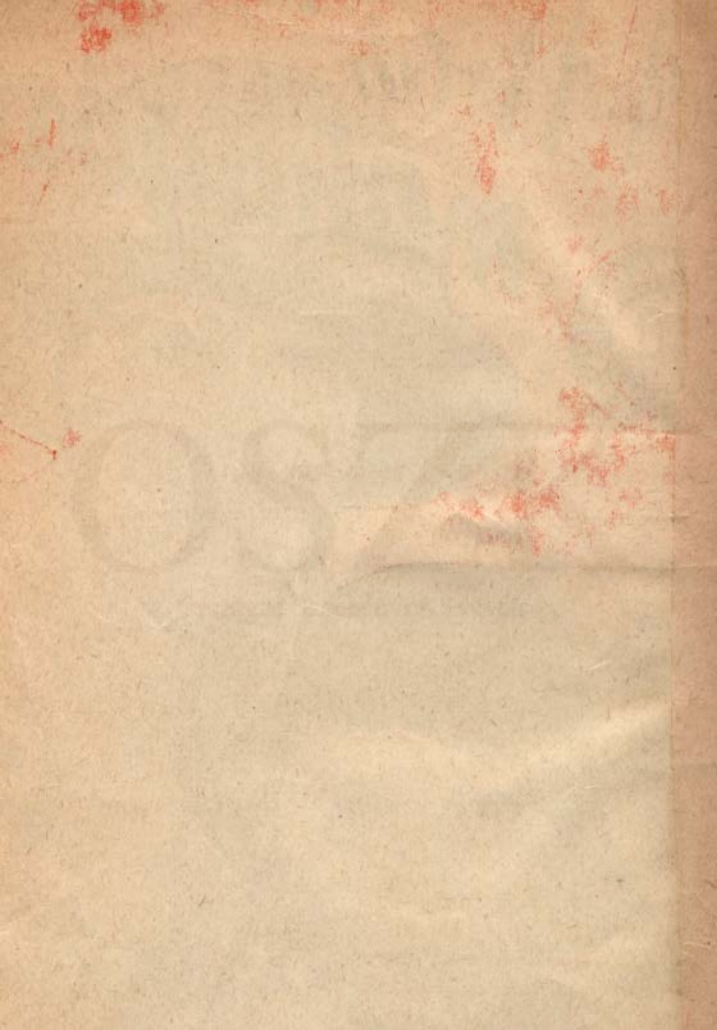

11244

334

VER és *népzené:*
mahagoni

VÉR ÉS MAHAGONI

REGÉNY

IRTA

REJTŐ JENŐ

LITERARIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk.

A födelet Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

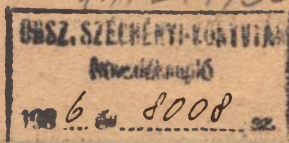
Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

A kiselejtezett hajók útja

Természetesen a Vörös-tengerről van szó és a vele kapcsolatos Indiai óceánról. Ugyanis a hajós társaságok, régi szokásuk szerint, jobb hajóikat a jövedelmezőbb Atlanti óceánon járatják és csak az idők jártával ósdivá lett, vagy kisebb gőzöseiket osztják be keleti utakra, pedig ezek az utak nemcsak nehezebbek, veszélyesebbek is, különösen, mikor a Vörös-tenger hírhedt északkeleti monszunja meghozza azt a lassú, egyenletes hullámverést, amitől négy órán belül nyögéssel és jajgatással teli kórház lesz az előkelővé dekorált, de alapjábanvéve ócska hajó.

Nem volt kivétel e hajók közül az Irtisz nevű orosz személyszállító gőzös sem, amely Port-Saidból Singaporeba igyekezett. Ezen a hajón utazott Thurn Fülöp is, megjelenésével és viselkedésével ál'andóan feltűnést keltve. A futólagos benyomás az volt róla, hogy a Déli Tenger híres és rettenhetetlen vadászainak egyike utazik vissza szabadságáról, valamelyik gumültetvényre. Dacára annak, hogy itt Szuezen, a száraz évszak kezdetén estefelé még jó hideg az idő, ő trópusi sisakban és könnyű fehér ru-

hában járt. Másnapra természetesen náthás lett és trüszkölt, de semmi áron sem vált meg lenge trópusi ruhájától. A hajón utazó ifjú hölgyeknek régebbi élményeit mesélte, melyek egytől-egyig szörnyűek és véresek voltak, úgy hogy szinte elképzelhetetlennek látszott, mint küzdhetett meg ez a legfeljebb huszonhat esztendő, fehérbőrű, gyerekarcú Thurn Fülöp vagy harminc kínai kalózzal, vagy a legjobb esetben is, kilenc, tíz részeg fókahalással. A hölgyek egyik csodálkozásból a másikba estek. Az angol túristák lefényképezték és egy riporter terjedelmes cikket írt róla a lapjának: «Beszélgetés Thurn Fülöppel, vagy milven magánéletében a Déli tenger réme» cím alatt.

A Déli tenger rémének közös kabinja volt egy úrral, akinek még nálánál is puhább vonásai voltak és Howardnak hívták. Thurn Fülöp barátságába és pártfogásába vette, miután megtudta, hogy Jávába igyekvő tisztviselő, aki idegenkedik mindennemű kalandtól. Thurn viszont elmondta neki, hogy Johan Thurnnak, egy híres indiai fatermelőnek a fia, sok időt töltött el az apja mellett a Maláji félszigeten, de aztán tanulmányainak befejezésére haza utazott Európába. Howard tisztelettel és csodálattal hallgatta az ifjú hőst, majd pedig udvariasan megfogta a fejét, midőn a Déli Tengerek Réme hirtelen áthajolt a korláton. Két és fél órán keresztül szemlélte a tengert, azután tántorogva egy kötélcsomóra ereszkedett.

Már a Bab el Mandeb öbölben jártak és a hajón mindenki halálosan beteg volt. Az utasok

közül csak Howard sétált a fedélzeten és Thurn ült egy kötécsonomán, a szép trópusi sisak előtt feküdt a földön, öblével felfelé és bizonyos jelekből következtetni lehetett rá, hogy Thurn ezt a sisakot soha többé nem fogja a fejére tenni.

— Rossznéven venné, ha a kabinjába támogatnám? — kérdezte tőle Howard.

— Kö... köszönöm... a régi májbajom...

— Szörnyűek ezek a régi májbajok — mondta Howard. Thurn pedig hagyta, hogy a kabinjába támogassa. Este már Aden felé közeledtek és némi friss szelet kaptak az Indiai óceánról. Az utasok nagy része jobban lett és a fedélzeten lábbadoztak, nyugszékeiken heverve. Thurn is jobban lett és egy régi, kedves kalandját mesélte, midőn a Fidzsi szigetek emberevőinek fogságából menekült meg. Egy hollandi pálinkakereskedő, bizonyos Zuyden megjegyezte:

— Akkor maga bizonyára ismeri a szigetvilág nagy vadászait és nyomkeresőit, Boston Jimmet, az öreg Wolfot, Vanaldert és Dornt...

— Mind jó barátaim, — mondta a fiatalember.

— Jaj, meséljen Boston Jimmről! — mondta Lilienthalné, egy szumátrai misszionárius felesége.

— Hát Boston... Istenem... mit mondjak róla? Együtt kalandoztunk Dél Timorban, én mentettem meg a bennszülöttek fogságából, valószínű óriás, az arca hasonlít a tigriséhez és nyers bivalyúst eszik.

Talán mondanunk sem kell, hogy a Déli Tenger Réme épp olyan kevésbé ismerte Boston

Jimmet, mint a Déli Timor szigetét. Annyi volt igaz az elbeszéléséből, hogy az apja, az öreg Thurn, félelmetes és híres vadász volt, később erdőtermelő lett és tizenhétéves korában Thurnt is elhozatta a nagyanyjától, de a fiú legyengült a klímától és mint betegszállítmányt küldték vissza sürgősen Amsterdamba.

— Maga volt már a trópuson? — kérdezte Fülöp a csendes Howardot.

— Egy ideig ott éltem és most visszamegyek Surabajába, holland szolgálatba.

— Örölnék, ha meglátogatna majd az erdőmben. Könnyen megtalál a Maláyi félszigeten, csak érdeklődjön Perakban, vagy Pasirmasban a Thurn-irtás után.

— Valószínűleg felkeresem majd... ha szívesen lát...

— Nagyon fogok örülni.

Estére megérkeztek Ádenbe.

Dorn

A hajó derült időben tette meg egész útját az Indiai Óceánon. Miután elhagyták Szumátra északi csücskét, Sabang szigeténél szemet vettek fel és megszakítás nélkül utaztak Singaporeig. Thurn megbeszélte új barátjával, hogy a Raffles-hotelben találkoznak, azután elszakította őket egymástól a vámbódében szorongó, zsivalygó sokadalom. Singaporeban azonban nemcsak rendőrök és fináncok fogadják az utasokat, hanem katonák is. Valahol, egy kellemes arcú, ősz angol ezredes is feltűnik és ahogy

meglátja Howardot, odasiet, barátságosan átkarolja a vállát félkézzel:

— Hallo, Boston! Örülök, hogy nálunk is látom.

— Csak átutazóban vagyok, ezredes úr.

Az ezredes viszi magával karonfogva.

— Úgy hallottam, Boston, hogy Európában volt.

— Jól hallotta, ezredes úr, Párisban voltam.

— Úgy-e, maga amerikai?

— Bostoni vagyok, innen ragadt rám a Boston Jim név.

— Csodálom magát, hogy amerikai létére nem angol, hanem holland szolgálatban áll. Nálunk nagyobb jövője lenne — és halkabban telte hozzá, — tiszti ranggal kerülhetne az intelligence servicehez.

— Mondottam már ezredes úrnak, hogy ezt a megtisztelő ajánlatot, sajnos, nem fogadhatom el. Én sok hálával tartozom a hol'andusoknak.

— Azt már éppen eléggé megszolgálták nekik — dörögte az ezredes, — de ha nem, hát nem. Egy szívességet azonban tehetne nekem, amiért nagy jutalomra számíthatna. Hallott már erről a Pepitoról?

— Ha jól megnézné, találna a lapockájában egy golyót is tőlem.

— Ez az ember most szervezett maffiát csinált. a kínai kalóztoktól a szumátrai dohány-csempészekig mindenféle bűnszövetkezetből.

Az Indiai óceán Al Caponeja ...

— Úgy van. Padding az alvezére. Ötezer Strait dollárt ér meg a fejük Singaporeban ...

— Úgy hallottam, hogy Dorn foglalkozik vele és azt hiszem, akkor előbb-utóbb terítékre kerül valamelyik.

— Biztosabb lenne, ha segítene Dornnak. Látja, őt is a hollandoktól kértem kölcsön. Nekünk vannak kiváló embereink, de azokat jól ismerik a banditák is. Hát ha Surabajából eljön, látogasson meg engem újra... mindentől eltekintve, örülök, ha látom, Boston Jim, vagy Howard úr.

— Én is örülök magának Mac. Pershon ezredes...

A Raffles-hotelben este kötelező a szmoking. Természetesen trópusi szmoking: fehér ruha, a mellénnyel egyvonalban végződő kabát és uniformisszerű magas gallér, amely lehetővé teszi, hogy e rendkívüli ünneplőben ing nélkül járhasson az ember. Howard, a függönynyíláson át, szokása szerint előbb bekémlelt a ragyogó terembe, ahol éppen tangóhoz homályosították a világítást és a tükörszerűen csillogó parketten táncoló párok jelentek meg. Thurnt kereste a szemével és meg is látta, két férfi mellett, vidám beszélgetésbe merülve. Éppen felál'tak és a kijárat felé indultak. Howard a nyomukba szegődött.

Lassan kiértek az Esplanade környékéről és a kínai negyed árka-dos házai, felfordított csónakhoz hasonló, tipikus tetőzetei között rohantak utasaikkal a riksa-ku'ik. Howard kezdte sejteni, hogy nem valami biztonságos helyre csábították Thurnt. Már a Singapore folyó felledt, dög-szagú, szeméttel borított partján halad-

tak. A kikötött kínai dzsunkákon, messzire világító tábortüzek felett, kondérok rotyogtak, kínai menük bűzét gőzölve szét...

Egy pincecsapszék előtt álltak meg a riksák. Howard valmivel távolabb tartóztatta fel a saját kuliját. Citera- és harmonikaszó hallatszott a lampionos bejárat mögül. A párás, nehéz levegő érezhető súlya lógott a sikátorok fölött. Howard benézett az ablakon...

Odabent csak egy társaság ült, napbarnított vállas európaiak, mindegyiknek az övében jókora Colt-revolver. Barna, fényes nyakak villogtak a kihajtott ingek felett. Az asztalfőn kopasz, hatalmas ember ült, ősz, vastag harcsabajússzal és a balszemöldöke jóval lejjebb volt a másiknál, ami beidegződött állapota volt az izomnak, mivel ez az ember, az egyik szemét állandóan összehúzta. Társasága egy furcsa szerzetten szórakozott. Nevetségesebb figurát valóban nem lehet elképzelni annál, mint aki a terem közepén állott. Képzeljünk el egy egészen alacsony, tömzsi embert, vékony, egyenes lábakkal, bozontos körszakállal, de bajusz nélkül, rövid, tömpe, krumpliszerűen vastag orral, gömbölyű, zsíros ábrázattal. Legkülönösebb volt azonban, hogy ez az ember, itt a trópuson, fényes, fekete szalonkabátban járt, amit nála egy fejfel magasabb ember viselhetett azelőtt és a fején, ezt még itt az ivóban sem vetette le, széles karimájú, fekete, nemezkalapot hordott, álla alatt összeszijazva. Revolveröve bőven lógott róla, míg a kezében, egy seprűnyélhez hasonló, ócska fegyvert fogott.

— Mondja, kedves barátom, hogy hívják magát? — kérdezte az egyik.

— Nevem Sámuel, azért jöttem ide, hogy vadásszak.

— És mire akar vadászni?

— Kizárólag madarakra. Azért jöttem Indiába, hogy madarakra vadásszam.

— És tud maga vadászni?

— De mennyire — felelte gögösen Sámuel. — Dániában tagja voltam egy lövész-egyesületnek és legutóbb a második díjat nyertem el. — A társaság tagjai percekig fuldokoltak a nevetéstől. Valamelyik megkérdezte tőle, hogy miből akar megélni vadászat közben, mire Samuel büszkén a zsebére ütött, hogy hála Istennek neki van pénze, legutóbb sokat nyert Koppenhágában a tőzsdén. A körülötte ülők szeme furcsán összevillant. A harcsabajuszú később pókert ajánlott és megindult a játék. Sámuel eleinte veszített, azután nyert. A harcsabajuszú csalt és Sámuel mégis nyert. Az arcából csak úgy sugárzott a butaság és közben nyert. Ekkor érkeztek Thurn és ujdonsült barátai.

— Thurn Fülöp vagyok — mutatkozott be körbe és az egyik kísézője magyarázni kezdte a harcsabajuszúnak:

— Johan Thurnnak a fia, ő is olyan híres vadász, mint az apja.

— Isten hozott, öcsém! Az apád jó barátom volt! — csapott a kezébe a harcsabajuszú, — Jefferson vagyok... És ez az úr itt... Sámuel, a madárvadász, új barátunk. Ül le és nézd, ahogy pókerezünk.

Az események azután tragikus gyorsasággal követték egymást. Sámuel egyre nyert, Jefferson egyre dühösebb lett, végül felhördült:

— Te törpe, ha rájövök, hogy nem játszol becsületesen...

A kis vadász nyomban felugrott és végigmérte.

— Ezért azonnal adjon elégtételt nekem. Azonnal!

— Meguntad tán az életedet?! Csukott szemmel kilyukasztalak!

A jókedv újra visszatért, a dühös kis emberkén kitünően mulattak.

— Na ne félj, nem eszlek meg, a lábadba fogok lőni — mondta Jefferson. — Állj csak oda a falhoz, én meg ide az ajtóhoz, ha minden áron azt akarod, hogy kilyukasszalak.

— De mi biztosít engem arról, hogy a barátaid nem támadnak rám, ha én győzök? — mondta a kicsi délcegen kihúzva magát és ettől az egész társaság valóságos nevetőgörcsöket kapott, csak Thurn szólt oda aggódva, a kis emberkéhez:

— Az Istenért, menjen innen, ezekkel nem jó kukoricázni.

— Uram... — mondta lenéző fölénnnyel Sámuel, — én a dán lövészegylet második díját nyertem. — A társaság tagjai az oldalukat fogták, de Jefferson hirtelen leintette őket, bár neki is remegett a szájaszéle a nevethetnéktől:

— Csend! Fiúk! Mindenki leteszi a revolverét a másik asztalra, hogy a mi Sámuelünk nyugodtan meg merjen verekedni velem!

— «Ügy van! Ügy van!» — kiabálták mindannyian és revolvereiket egy távoli asztalra helyezték. Sámuel közben a söntéspolcnak támaszkodott és várt. Jefferson szemben vele, húsz lépés távolságra az ajtónál.

— Idehallgass, te bolond! A térdedbe fogok löni, azután visszaveszem a pénzemet, mert nem játszottál becsületesen. Öt perc múlva háromnegyed tizenkettő. Azonnal ütni fog a harang. Az első harangütésre lövünk, addig karbafont kezekkel állunk.

Sámuel egy szót sem szólt, övébe tette revolverét és karbafonta a kezét. Az ilyen párbajnál az dönt, hogy ki tudja hamarabb előrántani a pisztolyt. Némán multak a percek. Azután megkondult a harang... Hogy történt? Senki nem figyelhette meg, senki sem láthatta, mert ez a mozdulat gyorsaságában tűneményesebb volt minden bűvészmutatványnál: mire Jefferson keze a revolver agyához ért, Sámuel már fejbe is lőtte és jóformán nem is láthatták a revolverét, mire újra ott fityegett az övében és vissza támaszkodott a söntéspolchoz. A harcsabajuszú egyetlen hang nélkül, mint kidőlt tuskó zuhant a földre és a harmadik negvedet elütő harang melódiája még ott rezgett a levegőben. Azután olyan csend lett, olyan döbbent némaság, mintha a szívverése is elállt volna mindenkinek. Pedig csak egy szív szünt meg dobogni a helyiségben. Az egyik bronznyakú megmozdult, de a láthatatlan mozdulat ismét felkapta a pisztolyt és a kis vadász, rájuk irányítva a csövét, félelmetes hangon dörögte:

— Aki moccan, az halott! — Most látták csak, hogy ez a kis alak, aki lelőtte a vezérüket, egyben le is fegyverezte őket és a revolvereik mellett állva, lövésre készen, gyerekes csúfolódással fordult feléjük:

— Hát nevessetek csak tovább, fiaim... Elfelejtettétek a vezetéknévemet is megkérdezni. Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam: nevem Sámuel Dorn. Tényleg madárvadász vagyok. Jómadarakra vadászok — és nevetett hozzá, — olyan jó madarakra, mint ti vagytok. Mondjátok meg Pepitónak, hogy Jefferson Paddingot elintéztem és legközelebb rá kerül a sor.

Dorn nevétől, ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban megdermedtek, mint a szemük látára lelőtt vezérük halálakor. Úgy álltak ott, mintha kezük, lábuk meg lett volna kötve és velük szemben egyetlen kis kómikus figura, egyetlen ócska revolverrel. Dorn most Fülöphöz fordult:

— Ide hallgasson, maga zöldfülű! Magát azért csalták ide ezek a csirkefogók, hogy megöljék és ne legyen érvényes az erdőirtási engedély, amit az öreg Thurn a maga nevére íratott át. Jó lesz, ha visszamegy innen a hotelba és vigyáz magára. Máris hordja el magát.

Thurn Fülöp, a Déli Tenger Réme olyan gyorsan hagyta el a helyiséget, hogy az utolsó lépcsőfokon keresztülbotolva, orrán, száján érkezett ki az ucca kövezetére, azután úgy rohant, vad galoppban, mint akit huszonkét kalóz és legalább kilenc részeg matróz üldöz.

— Most pedig barátaim, álljatok ilyen szép

nyugodtan, amíg elmentem, mert a kls csirkefogókat, ha nem feltétlenül szükséges, esetleg nem lövöm agyon — mondta a banditáknak Dorn. — És ne felejtsetek el megmondani Pepitónak, hogy műsorom legközelebbi száma ő lesz. Viszontlátásra, gyermekeim. — És szuggesztív hatalmának tudatában vissza sem fordult, miközben felment a lépcsőn és kilépett Singapore kültelkének éjszakájába. Az ajtó becsukódott mögötte és senki sem mert utána menni...

Five o'clock Surabajában

Boston Jim Port-Saidban kapott ajánlott levelet a kormányzótól, amelyben felhívja figyelmét, hogy vigyázzon az Irtiszen utazó Thurn Fülöpre, továbbá, hogy lehetőleg május huszonnyolcadikán jelenjen meg a surabajai ültetvényes klubban, a kormányzó teadélutánján. De honnan kapta meg a hírt az öreg Wolf. Flores szigetének egy dzsungeljében, ahova nem igen hordanak ki ajánlott leveleket? És hogy tudta meg egy szumátrai tűzhányóhegy oldalában Pitt Holbers az üzenetet? Postán. Az őserdők és a Déli Tenger postáján: tong-tong útján. A tong-tong egy kivájt fatönk, amelyet a bennszülött ábécé szerint két bottal ütögetnek. Megbízhatóbban és gyorsabban viszi a hírt, őserdőről-őserdőre, a szigetvilág egyik végétől a másikig, mint a posta. A tong-tong tehát hírül adta, hogy Hari Raja-napján, mikor megkezdődik a nagy munkaszünet az ültetvényeken, akkorra a Lord Mynher (a jávai hollandi kormányzó) nagy

megbeszélést tart a vadászokkal és az ültetvényesekkel a surabajai barnaházban ... tam-tam-tam, ott lesznek a híres, nagy fehér vadászok ... tam-tam ... az igen lisztelt részeges ültetvényesek ... tam-tam ... a kedves, tigriskezü főmandurok, tam-tam ... sok teát és jeges pálinkát fognak inni ... eljárják gyönyörű fehér hölgyekkel fox-fox nevű ősi, hadi táncaikat, nagy láрма lesz és hajnaltájban talán lövöldözés is, tam-tam ...

És ebből megtudja minden vadász, ültetvényes és nyomkereső, mintha csak aranyszegélyű kartonmeghívót kapott volna: hogy tisztelettel értesítik, miszerint a jávai kormányzó, surabajai üdülőhelyén ötórai teát ad.

Az ötórai tea nagyon tág fogalom Jáván. Az ültetvényesek és munkafelügyelők például, megérkezésük után azonnal, tehát már délelőtt tíz óra felé beülnek a klubba és megkezdik a five o'clockot. Hatalmas, nyers, jókedvű emberek, ki Szumatrából, ki Borneoból érkezett. Mind hanges, mind vitatkozik, mindenki izzad és máris fog az ital, elsősorban sör, arzénmentes, jégbe-hűtött, jó valódi sör.

Délig isznak, nevetnek, ordítoznak és délben következik egy huszonnégyszögletes Reisz-Tafel, egy szünni nem akaró rizs étel, sok maró égető cury szósszal leöntve, halak, hideg és meleg husok, kocsonyák, tészták, sa'áták és főzelékek, mindez egyszerre felállítva az asztalra, mindenhez rizs és állandóan nagymennyiségű cury ... Ez a híres Reisz-Tafel. Huszonnégyszögletes étel, egyszerre tálalva, minden ember elé külön-külön.

lőn és mindenki maga pancsolja össze, lehetetlen gusztusa szerint az ételeknek ezt a karneválját, ami tulajdonképpen nem is étkezés, hanem gasztronómiai népünnepély Holland-Indiában. Hogy aztán erre az ételre mennyit lehet és mennyit muszáj inni, azt úgy sem érti meg más, csak aki már fuldoklott a curytól, attól a tűzzel kaparó, torkot, géget, gyomrot szárító, csípő és égető fűszertől, amely átlítólag a világ valamennyi erős fűszerét egyesíti magában és a Reisz-Tafel című ételszimfónia vezérszólama.

Ebéd után, ivás közben egy hosszú, ősz ember is érkezik, nagyon sovány, kis kecskeszakál'a van és piszkos, kopott vadászruhája. Híres vadász a hollandi kormány szolgálatában: az öreg Wolf. Lárma, éneklés, kacagás és a boy roskadozva hordja az italt. Úgy látszik, az egész társaság végképpen elkészült.

Nagy, sötétlék autó áll meg a beiáratnál. A kormányzó! Csend lesz, mindenki felemelkedik, kíséretében két tiszttel megjelenik a kormányzó. Kimondta, hogy ezek részegek? Körben ülnek az asztalnál és csendes, komoly diskurzus folyik. Egy év programját beszélik meg, engedélyeket kérnek és engedményeket tesznek, tiszteletteljesek és fegyelmezettek. És kora reggel óta isznak. Lassan az asszonyok is megérkeznek, szokás szerint öt óra után, amikor már csillanódott a nap első heve. Selvemruhák, meztelen vállak és mesés ékszerek villognak és megszólal a jazz. A kormányzó sima arcú, barátságos, ősz úr, megelégedetten nézi a táncolókat. Nem is tudnánk, hogy ez itt a távoli Jáva szigetének egy

kikötővárosa, ha nem jelennének meg olyan urak, mint az is például, aki most lép be, széles, fekete nemezkalapban, hosszú ferencjózsef-kabátban, kezében egy furkósbotszerű puska, és szöges csizimája csak úgy csörög a parketten. De nem parancsolják ki, hogy vegyen fel ő is estélyi ruhát, hanem valósággal ünneplik és a kormányzó állva nyujt kezét neki:

— Isten hozta kedves Dorn!

A tömpeorrú, szakállas kis ember, kínosan érzi magát és egyik lábáról a másikra lép. Itt már mindenki tudja, hogy végzett Paddinggal és az egyik ültetvényes valóságos beszédet intéz hozzá, de a kis vadász még a kalapját is elfelejti levetni és mikor mindenki várja, hogy megköszönje a beszédet, a nagy csendben, átszól az emberek feje felett: «Hogy van Wolf? ...» Aztán a két könyökével utat tör magának, leül az öreg vadász mellé és felhajt egy félliter pálinkát. Később egy marcóna óriás jön be, a nyakába akasztott zsinóron revolver lóg a zsebébe, ingujjban van. Ez Pitt Holbers. Egy kis köpcös emberrel jön, Van Gorkkal. Valamennvien olyan népszerűek, mint Európában a híres feltalálók, vagy sporthajnokok, de az őserdőben biztosabban mozognak, mint itt és azt hiszem, jobban is érzik magukat.

Közben néhány felkészöntőt mondanak a kormányzóra és a változatosság kevéért tangót táncolnak.

Howard, illetve Boston Jim lépett a terembe, egy maláji bennszülött kíséretében. Boston, eltérően a vadászok szokásától, a legkifogástala-

nabb fehér szmokingba volt öltözve. Akármelyik amerikai filmhős irigyelhetne volna a megjelenését. Szép volt és kedves, állandóan mosolygott. Nagy, kék szemei világítottak és finom, karcsú alakja igazán nem árulta el, hogy erről az emberről legendás hőstetteket beszélnek. A maláji valamivel magasabb volt, típusa ennek a szép emberfajtának. Lány arcvonásainak csak a hidegen csillogó szemek adtak valami halálos határozottságot. Díszes, értékes, batikolt sarongjába burkolózva úgy állt, mint egy antik Cézár, mozdulatlanul és szigorúan. Azt hiszem, ha más valaki ebbe a klubba bennszülöttet mert volna magával hozni, azt legalább is felfofozzák. Boston Jim úgy jött be mosolyogva a malájival, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Őt nem éljenezték meg, nem fogták körül és nem ütögették a vállait, helyet csináltak neki, félreálltak, mintha egy hadvezér lépett volna be. Boston Jim mithosz volt az Indiai óceán környékén. És közben úgy nézett ki, mint egy parkettáncos. Megállt a kormányzó előtt, meghajolt és bemutatatta a malájt:

— Ez az ember Si Lalan, az én barátom.

A kormányzó kezét nyújtott a bennszülöttnék és megtörte a jeget:

— Boston Jimnek a barátja a mi barátunk is. Sokat hallottam már rólad, Si Lalan és örülök, hogy megismerhettelek.

«Si Lalan» suttogták meglepetten. Si Lalan, a Magányos Főnök híres ember volt. Egvedül járta be az őserdőket, sok bajbajutott emberen segített már és állítólag fejedelmi családból szár-

mazott. Egyesek szerint a rokonai gazdag, előkelő emberek, akik India nagyvárosaiban élnek és nagy állásokat töltenek be az angoloknál, de Si Lalan megtagadta őket és megmaradt főnöknek, elnyomott és szerencsétlen malájok pártfogójának az őserdőben. Állítólag több nyelven tudott jól és ha szólt, akkor mégis ezt az ősi, keverék pidgin-angolt használta, amin a malájikulik beszélnek.

— Si Lalan tiszteli és szereti a Lord Mynahert és eljött, hogy segítsen neki. Ezt mondta és keresztbefont karokkal mélyen meghajolt. A kormányzó átvezette őket a könyvtárszobába, ahol már együtt volt a másik négy vadász is.

— Szervusztok vén házalók! Nagy dolog lehet, ha a kormányzó úr idecsődítette ezt a sok kitaposott cipőt velem együtt. — üdvözölte őket Boston Jim és sorba kezét szorította velük.

A boy lerakta az italokat, valamennyien leültek és a kormányzó hozzáfogott, hogy megismertesse velük az ügyet, amiért idehívta őket.

Thurn János története

Thurn János hajóskapitány volt. Most ne gondoljunk valami hatalmas óceánjáróra, vagy impozáns hadihajóra, még csak egy elegáns kis cirkálóról sem lehetett szó. Thurn egy kis gőzbárka ágrólszakadt kapitánya volt, a 3000 tonnás Michael Treubon tulajdonosa. A kínai szakácson kívül, csak egy gépész és három matróz kísérté útjain, pedig ezek az utak aránylag veszélyesek voltak. Thurn ugyanis a szigetvilág hőskorában, a hol-

land-angol település kezdetén munkásokat toborzott az emberevő pápuák, a harcos szingalézok és az állatias tamolok között.

A kilencszázas évek elején Thurn a Maláji Dzsungel környékén toborzott és Perak felett, a hegyre nyúló őserengetegben hatalmas mahagóni erdőre bukkant. A legdrágább, téglavörös, fényes, puha Teona Szerrata alkotta a rengeteg főanyagát, de volt köztük sok óriási Jarrah, amilyeneket eddig csak Ausztráliában leltek. Thurn azonnal tudta, hogy kincset talált. De azt is tudta, hogy a rengeteg kitermeléséhez, elsősorban sebessodrú, jóesésű folyó kell. Thurn talált olyan folyót, amely az esős időszakban elég sebessodrú volt, de túl magasan ömlött a tengerbe, távol a sziget déli kikötőjétől. Viszont lejjebb talált egy tavat, amely az esős évszakban megduzzadt és egyesült a Mon folyóval és ez a folyó, az Alger Spring hatalmas esése alatt, több ágra szakadva Malakka felett ömlött a szorosba, szóval alkalmas volt arra, hogy itt megállhassanak a leúsztatott fával. Azután eladta a hajóját, megnősült és házat épített magának a rengetegben folydogáló ismeretlen folyó mellett, amelyet a feleségéről Liz-nek nevezett el. Két évi szörnyű, verejtékes munka árán összekötötte a Liz folyót azzal a tóval, amely az esős időszakban egyesül a Monnal. Hatalmas munka volt. Matrózai, akik betársultak hozzá, az első év végén elhaltak, a maláji munkások megszökdöstek, Thurn sokszor egvedül dolgozott hetekig, de két év alatt meg volt az összeköttetés öt teljes héten át, a Thurn-teleptől

Malakka kikötőjéig. Közbejött a háború és az öreg Thurn, bár megmaradt hollandnak, angol katonai szolgálatba lépett, mint ösvénykutató és vezette öserdőkön át, leleménnyel és bátorsággal az Angliából érkező vidám Tommykat, akik leverték Tok Dzsongut szent lázadását. Az angol kormány meghívását, hogy kapitányi ranggal lépjen a brit hadseregbe, Thurn több alkalommal visszautasította. Elismerésül csak annyit kért, hogy a kitermelési engedélyét, amely nem örökölhető, írják át a fia nevére. Ezt meg is kapta. De az igazi társát nem a fiában, hanem a leányában találta meg. Cecil tizenhatéves korától kezdve a fűrésztelepen nevelkedett. Igazi apja lánya volt: makacs, elszánt, erélyes és fáradhatatlan. Tizenhét éves korában már száz lépésről lelötte revolverrel a legkisebb madarat.

Ezt csak nagyjában mondta el a kormányzó, mert a jelenlévő vadászok valamennyien ismerték az öreg Thurn történetét.

— Egy év előtt azonban nagyot változott az ügy — folytatta a kormányzó, — Thurn a száraz időben nem bocsátotta haza a munkások egy részét, évről-évre, hónapokon át szélesítette a Liz folyót, kirobbantotta a kiszáradt mederből a szikla és homokzátonyokat, másfél méterrel csökkentette az Algir Spring esését és az elmúlt évben nyolcvanezer tonna elsőrangú bútorfát hozott le Malakkába. Ez már jelentős konkurrencia a mahagónisoknak. Tudják jól, hogy ezek a fatermelők semmitől sem riadnak vissza. Az angol hatóságok nem védik túlságosan a birtokukon fejlődő hatalmas hollandi telepet. Biztos informá-

cióm van arról, hogy a mahagónisok Pepitót bérelték fel Thurn Cecil ellen. Evvel azt hiszem, mindent megmondtam. Arra fognak törekedni, hogy Thurn leánya ne tudjon eleget tenni a minimum százezer tonna fa leszállítására kötött szerződésnek, amely esetben valószínűleg elárverezik az egész erdőséget és Thurn emberfeletti munkájának gyümölcse angol cég kezébe kerül. Nagyon szeretném, ha az erdő megmaradna a Thurn család birtokában. Nagyon fontos érdekei fűződnek ehhez a mi gyarmatainknak. Magamhoz kértem Thurn leányát, aki apja halála óta egyedül vezeti a munkálatokat. Nyakas leány. Minden segítséget visszautasított, szerinte ő és az emberei száz Pepitóval is megküzdenek és ha nem tudnak megküzdeni, akkor vesszen a telep. Nem kíván öreg, tapasztalt vadászokat maga mellé és minden hasonló jövevényt ki fog utasítani a telepéről.

— Apja lánya... — morogta az öreg Wolf.

— Hát én akarata ellenére is szeretném megvédeni azt a kislányt. Mi a véleménye, Wolf?

— Majd a telep közelében táborozunk, ahonnan ennek a hölgynek nincs joga kidobni minket és mi mégis elég közel vagyunk ahhoz, hogy segítsünk.

Boston felemelkedett a helyéről és a vadászokhoz fordult.

— Ha megbíztok bennem és vállaljátok, hogy mindenben követitek az én utasításaimat, akkor kezeskedem az eredménnyről.

Valamennyien elfogadták Boston ajánlatát.

— Nekem van egy tervem. Vállalom azt, hogy

ott fogok élni a fatelepen és Brunhilda kisasszony nem dob ki. Si Lalan ott fog táborozni a telep környékén. Ti négyen, Dorn, Wolf, Van Gork és Pitt Holbers Kuala Lumpurban békésen kártyáztok a „vén szigonyosnál“, készenlétben tartotok egy gőzbarkát és nem tesztek semmit az én utasításom nélkül.

— És mondd, te öntelt fiatalember — mondta Van Gork, — minek az a gőzbárka? Gyors menekülésetek készíted elő?

— Mondjuk, öregem, mondjuk ... Régi, híres menekülő vagyok úgy is. Nem merítem ki teljesen szellemi képességeidet, hogy magyarázatokba bocsátkozzam. Hát vegyünk úgy, ha én lélekszakadva, halálsápadtan menekülök, akkorára legyen Kuala Lumpurban egy gőzhajó, hogy elszállítsatok a legközelebbi idegszanatóriumba. De gőzhajó legyen, azt mondom! Gyere Lalan. Viszontlátásra kormányzó úr. — És elment.

— Nos, mi a véleményük? — kérdezte a kormányzó.

— Meg fogja csinálni — mondta határozottan Dorn.

A Liz-folyó mentén

Két napi járőrföldet kitevő területen csattogtak a fejszék, ziháltak a fűrészek, trombitáltak az elefántok és majomszerű, fecsegő hangjukon kiáltoztak a bennszőlők.

Fleming, az intéző, két segédjével hajnaltól estig járta a körzeteket, hajszolta a munkásokat, kötözték a sebesülteket, szidták az elefántápolókat, segítettek a legkisebb nehézségnél a bam-

bán álldogáló bennszülötteknek, ellenőrizték az élelmiszerelosztást és hol ott, hol itt csendült fel a kiáltásuk: «ayo! ayol» Most egy lány érkezik félvad, barna csődörön, úgy van öltözve, mint a férfiak, lovaglónadrágban, felgyürt ingujjban, ráncokba gyűrődő, puha moszkító csizmákban, nyakáról revolver lóg le az övébe és mellette iz-zadó, hátracsúszott sisakú fiatalember vezeti gyalog és kantáron a lovát. Azért gyalog, mert a dél-előtt folyamán már háromszor esett le a lóról, most sántít, liheg és sűrűn elbotlik. Talán mondanom sem kell, hogy a fiatalember a Déli Tengerék Réme volt. Negyvenöt fok meleg van árnyékban és Cecil Thurn embereivel már reggel óta járta a körzeteket és járni kell roskadásig, a pihenést jelző tong-tong szaváig, mert ahol megfordulnak, ott megkezdődik szabályosan az Európában is jólismert amerikázás. Ez a folytonos ellenőrzés, intézkedés, útbanlevés fárasztóbb, mint a favágás.

A leányon egyáltalán nem látszott fáradtság. A hangja élesen csengett, ha odaszólt a munkásoknak, a keze ilyenkor rövid, erős mozdulattal rántotta vissza a lovát, hogy az megállt, mint a szobor. A fivére közben kimerülten roskadt egy széles tönkre és lihegett.

— Pihend itt ki magad, amíg visszajövök, szólt a leány és elügetett. A második irtványnál puskás ember sietett eléje. Fleming volt, az intéző.

— Linta követe volt nálam. Vásznat és dohányt követel a gazember.

— Nem kap! Újholdkor jár neki, de csak ak-

kor, ha ötven harcossal kimélyíti a medret a Liz felső folyásánál, ahol az a három sellő van. Akkor kap dohányt és vásznat.

— A vén sakai főnök gyerekesen követelőzik. Kellemetlen lenne, ha most zavart csinálna.

— Eh! Ha nem tanítja meg őket arra, hogy megbecsüljék a szerződéseket, akkor sohasem lesz rend. Linta nem kap semmit és ha lejön a hegy oldalába, akkor majd megtáncoltatjuk — Rövidre rántotta a kantárszárat és a ló egyet horkanva elügetett.

Thurn Cecil cölöpháza egy kiugró sziklaplatón állt, az intéző és a négy fehér munkafelügyelő háza mellett. A két cölöpépítményből nemcsak az irtványok látszottak, hanem a völgy is, amelynek ösbozótján túl Kuala-Lumpur kikötője következett és látszott az alacsonyan terjengő, párákban kéklő hegyorom is, ahol a sakai bennszülöttek tanúznak. Esténként Cecil házának moszkítóhálósval fedett verandáján vacsoráztak valamennyien,

Munkásemberek szokása szerint, csendben és komolyan fogyasztották el a vacsorát. Csak miután Fleming, ki tudja hányadszor az évek folyamán megkérdezte, hogy rágyujthatnak-e a kisasszony jelenlétében, a sorra megvillanó öngyújtó lángocskák után indult meg a szó mindenféleről. A veranda lépcsője alatt hirtelen egy férfi jelent meg és egy öszvér.

— Jóestét! — szólalt meg egy dallamos hang.
— Thurn urat keresem.

Thurn azonnal felismerte szelíd útitársát

— Isten hozta, miszter Howard! Kösse meg az öszvérét és jöjjön beljebb.

— Köszönöm — felelte azon a lány, szinte szentimentális hangon, ami szerénységét úgy kihangsúlyozta — köszönöm, de nem szükséges megkötni az öszvért — és ezzel odafordult az állathoz, udvariasan megveregette a nyakát és így szólt: legyen szíves Maya, álljon itt nyugodtan, amíg visszatérek — és miután a vacsorázók harsogó kacagásba törtek ki, Mr. Howard halk magyarázkodással jött fel a lépcsőn: — Kérem, az öszvér az egyetlen állat a világon, amely mindenél többre értékeli, ha a gazdája udvarias. Higgyék el, a legtöbb öszvér azért makacs, mert nem bánnak vele intelligens állathoz méltóan. Howard vagyok.

Egyedül Cecil nem nevetett a jövevényen. Figyelmesen és gyanakodva nézte, hogy nem a jávai kormányzó emberei közül való-e? A férfi külseje, finom vonásai, szelíd, jótársasághoz szokott mozdulatai elárulták, hogy nem sokat foroghatott az őserdőkben.

— Kérlek, Cecil, Mr. Howarddal együtt utaztunk Singaporeig és megkértem, hogy látogasson el hozzánk, ha erre viszi az útja. A nővérem — fordult azután Howardhoz.

— Üljön le — mondta Cecil és Boston Jim kissé kellemetlenül érezte magát a lány figyelmesen vizsgálódó pillantásaitól. Azonnal elővette egyikét nőies mosolyainak, mert Bostonnak volt egy nőies mosolva, ami oly szelíddé tette az arcát, hogy a hittérítők irigvelték érte.

— Nem is gondoltam arra, hogy Mr. Thurn kedves meghívásának ilyen hamar eleget tehetek, de a véletlen mégis így hozta. Ugyanis cégem

megbízott, hogy a Holland-Angol Vasút társaság szolgálatában dolgozzam.

— Mi a maga foglalkozása? — kérdezte Cecil.

— Könyvelő, Miss Thurn. Mérlegképes könyvelő az Első Holland Gyarmati Közlekedési R. T.-nél. Az idén helyeztek át Bataviába. És most majd el kell számolnom a Holland-Angol Vasútépítést. De még eltart egy hónapig, amíg rám kerülhet a sor. Engem nagyon érdekel az erdőírtás, mert van egy nagybátyám Ausztráliában, aki szívesen odavenne, de én előbb szeretném látni, hogy milyen ez a munka tulajdonképpen. Ezért, ha megméltóztatnának engedni, itt maradnék egy ideig... Hiszen Mr. Thurn olyan szívesen invitált.

— Mennyi időt töltött maga a trópuson? — faggatta a lány.

— Hollandi szokás szerint az első hat hónap után három hónap szabadságot kaptam és most visszajöttem egy éves szolgálatra. Egész jól bírom — tette hozzá öntelten.

— Azt hiszem, Cecil, teljesíthetjük Mr. Howard kívánságát. Talán segítségünkre is lehet, mint könyvelő...

— Boldogan, uram.

— Jó — mondta kurtán Cecil.

— Igazán köszönöm... most már tényleg be fogom kötni Mayát az istállóba.

— Egy nagyon kis fülke áll csak rendelkezésére ebben az épületben. Az iroda, ahol a számlákat és a könyveket tartjuk.

— Ó, kérem... nekem éppen elég — felelte rendületlenül mosolyogva, azután lement a lépcsőn és odaszólt az öszvérnek:

— Kérem, Maya, fáradjon velem az istállóba...
— és csendesen ellépett az öszvérrel együtt. Még hallotta, hogy mögötte fojtott nevetés hangzik fel,

Mr. Greenhorn

Közeledett az esős évszak, amikor a megáradt Liz folyó egyesül a tó vizével és kezdetét veheti az úsztatás. Mindenki szakadásig dolgozott. Cecil reggeltől estig, hol itt, hol ott tűnt fel, lóháton ebédelt és este verejtéktől, portól vastagon belepve, holtfáradtan tért haza. Howard, nem fizetett az ellátásért, hanem könyvelt. Nagyon jól végezte ezt a körülményes munkát. Ahogy Fleming mondta: „igazán jellegzetes és kitűnő számkukac“. Csak, ha elmozdult az irodából, akkor vált nevetségessé, ahogy az öszvért is zötykölődve ülte meg. Hol a revolverét vesztette el, hol a sarkantyúját és amellet olyan kínosan tiszta és pedáns volt, mint az amerikai filmekben a szerelmes cowboyok. No de legalább egy kis szórakozásuk is volt a fáradt embereknek. Howard úrral lehetett tréfálni.

Ez a szelíd, jámbor ember, az ő hittérítő mosolyával a legvastagabb dolgokat is megértette. Felfogta azt a humort, amit egy amsterdami könyvelő személye képvisel a vadonban.

Cecil sokszor rajtakapta magát, hogy munkaközben egyszersak eszébe jut Howard úr szelíd mosolya, nagy, őszinte, derűs, kék szeme. Védelmébe vette, megíltotta a munkafelügyelőknek, hogy Howardot Mr. Greenhornnak szólítsák. Bízatta a könyvelőt, hogy igyekezzen megkemé-

nyedni, lovagoljon, tanuljon meg célhalóni, de az csak szelíden csóválta a fejét.

— Nem nekem való dolgok ezek, Cecil. Jövő héten takarmányt kell hozatni, fogytán van...

— Cecil dühösen megrántotta a lovát és elnyargalt. Ahogy visszanézett, Howard úr még mindig ott állt, ugyanazzal a mosollyal és bámult utána.

Meg kell jegyeznem, hogy gorombább sértés ezen a vidéken nincs, mintha valakit Greenhornnak neveznek. Ez a szó annyit jelent, hogy zöldfülű. Körülbelül úgy értendő, hogy az illetőnek a fülére van írva, miszerint az éretlenség színet képviseli, tapasztalt férfiak között. Az ilyen emberről feltételezik, hogy tíz lépésről nem találna el egy anyaelefántot és ha összezsapja a bokáját, úgy beleakad a saját sarkantyújába, hogy orraesik. Hát ilyen embernek nézték Mr. Howardot. De ha valakinek akadtak volna mégis kétségei az iránt, hogy a könyvelő a legkifejezettebben zöldfülű, azt is meggyőzte volna erről egy esemény, amit minden igaz férfi mélységesen szégyelt volna. Az esemény este játszódott le. Éppen befejezték a vacsorát és Mr. Fleming megkérdezte Cecilt, hogy rágyújthatnak-e a jelenlétében, mikor az egyik fehér, aki napos volt a lovak lenyergelésében és megetetésében, csendesesen bejött és így szólt:

— Pepito jön a szerpentin úton.

Nagy csend lett. Aztán Cecil kérdezte:

— Egyedül?

— A hold végig bevilágítja a völgyet, rajta kívül sehol egy ember.

— Állj ki és figyeld — mondta Fleming. — Ha idejön, hát majd beszélünk vele. — És meg-

lazította tartójában a Coltot. Cecil csodálkozva körülnézett. A könyvelő nem volt sehol.

— Hová tűnt Mr. Howard?

A szívüket nyomasztó sejtés szorította meg, de erre a gyors, művészi eltűnésre, mégis hangosan kacagtak. Csak Cecil harapott kedvetlenül a szájába. Azután egy kétméter magas óriás lépet a verandára. Pepitól Aki ezt az embert látta, az sohasem felejtette el. Thurn Fülöp egy pillanatra lehunyta a szemét, elszédült és hányingert érzett a félelemtől. Pepitó kopasz volt, ez tisztán látszott a tarkójára hátratolt parafakalapja alól. Vörös, hatalmas szemhéjai fáradtan hunyódtak másodpercenként, alsó ajka, mint valami nagy darab rongy, vastagon, petyhüdten zuhant előre és egy pompás ragadozó fogsor barnálott elő a roppant gorillaszerű állkapocsból. Mindamellet ez az arc nem volt ellenszenves, sőt humort és intelligenciát is elárult, legfeljebb arra engedett következtetni, hogy Pepitó cinikus és brutális ember. Ingujjban volt, vászonbricseszen, kezében szívós bot, amely korbácsnak is beillett, csuklóján arany karkötőóra. Térdigérő bőrlábszárvédői jelezték, hogy ez az ember nemrég még olyan helyeken járt, ahol nagyszámban tanyáznak a mérgeskígyók. Pepitó, ahogy megállt az ajtóban, kissé lehajtva a fejét, hogy ne üsse a gerendába, zsinóron lógó revolverével, oszlopos lépésével, hatalmával, erélyével és dűrva, okos arcával maga az őserdő volt, meg személyesítve egy robusztus teremtményben. Jókedvűen szólt a társasághoz:

— Örülök, hogy nem vacsora közben zavartam önöket. Ne legyen ostoba, Fleming, hagyja a re-

volverét. Ha akarja, elveheti az enyémet, nyugodtan lefegyverezhet, tárgyalni jöttem.

— Nincs magával tárgyalnivalónk, Pepitó! Banditákkal nem tárgyalok.

— Bocsánat, miss — felelte udvariasan Pepitó, — de akik itt élünk a trópuson, többé-kevésbé valamennyien banditák vagyunk. A kedves papa, akinek nagy tisztelője voltam, nem tíz és nem száz bennszülöttet segített jobblétre, míg megalapította a Thurnírtást. A dzsungel azé, aki erősebb! — Ezek után kényelmesen leült és rágyújtott. — Ha nem akar, ne tárgyaljon velem, de az észszerűség azt diktálja, hogy nem árt, ha meghallgatja, amit mondani fogok.

— Yes — felelte Cecil megvetően. — Tehát mondja, de lehetőleg röviden.

— Bravo, miss! Apja lánya! — ismerte el Pepitó és csillogó szeme végigfutott a nőn, hogy az valami jeges iszonyatot érzett belülről. — Megmondom őszintén: nem szeretek hölgyek ellen harcolni. Elsősorban ártana a jóhíremnek — tette hozzá tréfásan, — másrészt tisztelem az öreg Thurnt. Hatalmas ember volt, szeretném kímélni a leányát. Ön ezt az erdőt nem tarthatja tovább a birtokában, Thurn Cecil. Ez már el van döntve, biztos. Nem is kell hozzá több, mint, hogy a száz-húszezer tonnára vállalt kötelezettségének ne tudjon megfelelni. Ebben én meg tudom akadályozni. Akkor árverésre kerül az írtás. Értse meg, egyetlen esélye sincs sikeres harcra. Nem jöttem volna ide, ha másképpen állna a dolog. De utálok minden olyan harcot, ahol az ellenfelemnek egyetlen esélye sincs. Nem lőttem még le embert hátulról

És minden ellenfelemnek megadtam a lehetőséget, hogy a fegyveréhez nyuljon, mielőtt én végeztem vele. Azért jöttem ide, hogy felajánljak önnek nyolcvanezer strait dollárt a birtokáért. Tudom, hogy ez nevetségesen csekély összeg a telep értékéhez viszonyítva, de ez is csak ajándék az öreg Thurn emlékének a kedvéért. Kérem, fogadja el.

— Erre az ostobaságra nincs mit felelnem. A szerződésnek eleget fogok tenni. Ha megkísérel ebben megakadályozni, akkor leszámolunk magával, Pepitó.

Az óriás mosolygott, azután felállt.

— Ahogy gondolja, Cecil. Figyelmeztetem, hogy egyetlen esélye sincs... Már el van intézve, kész a terv, lehetetlenség meghiusítani. Ezért jöttem ide. — Várt még egy pillanatig, azután megfordult, hatalmas háta szinte vonzotta a pisztolyok csövét és lassan, nyugodtan ment el... Fleming ujjai idegesen doboltak a revolvere agyán...

Mr. Howard célbalő

Kora reggel volt. Mr. Howard egy hatalmas szőgre tűzött cédulacsomót szedett le egyenkint és sorba bevezette őket vörös tintával egy nagy könyvbe.

— Beszédem van önnel, Mr. Howard! Jöjjön velem — dobbant be a szobába Cecil. A könyvelő udvariasan meghajolt, feltette a kalapját és elindult a főnöknője mögött.

— Miért ment el tegnap, mikor Pepitó jött?

— Mert félttem tőle.

— És nem szégyenli ezt, Mr. Howard? —

kérdezte Cecil, minden sértő él nélkül, tárgyilagossággal.

— Egyáltalán nem. Azt hiszem, az öreg Edison megfutamodott volna egy pofon elől, Göthe lehet, hogy nem is tudott célbalőni és Pasteurt akármelyik állástalan kikötőmunkás könnyen felpofozhatta volna. Ön a fenti uraknál külön embernek tartja például a rokonszenves Mr. Fleminget, aki jól bánik a revolverrel és pompásan verekszik? — kedvesen mosolygott a lányra, azután folytatta. — Én megvetem azokat a hetvenkedő frátereket, akiknek nem a hivatásuk kívánja meg a bátorságot, hanem a hiúságuk. Itt a gyarmatokon sok erős ember él, de a tengerészeti államtitkárok és kormányzók döntenek mégis ötszázmillió ember sorsa felett, holott ezek legtöbbször gyenge, öreg urak. Én igenis gyenge vagyok és gyáva vagyok és értékesebbnek tartom az életemet, mint egy duhaj, ostoba, vasöklű fráter. Hagyjuk kérem ezeket az üres szólamokat, azt a sok álromantikát, amivel itt a gyarmatokon megmérgezik az ujoncok hiúságát, hogy mindenki rögtön boxbajnok szeretne lenni, ha idejön... Én igenis, gyáva vagyok, Cecil, de a főkönyvvvel megbirkózom és üres óráimban Swinburn költeményeit olvasgatom...

A lány zavarodottan nézett rá, azután csendesen mondta:

— Én... én csak azért szóltam... magának, mert engem bánt, ha kigúnyolják...

Howard egyszerre nagy gyengédséget érzett a lány iránt és megfogta a kezét:

— Köszönöm, Cecil... Most én kérdezek valamit magától: csak olyan embert tudna szeretni, aki ennek a bátor, harcias, gyarmati pionernak a tipusa?

Cecil zavarodottan a földre nézett és nem felelt egy ideig, aztán újra felnézett Howardra:

— Én a finom és okos embereket szeretem... De ha valaki gyáva, az... azért az rémes...

— Itt. De ha két ember szereti egymást és elhagyja a dzsungelt, akkor igazán nem fontos, ha mint mérnök, vagy ügyvéd, vagy orvos jól elvégzi a munkáját, hogy mellesleg tigrisekkel is megküzdjön. És én azt hiszem, Cecil, maga inkább ebbe a szebb társadalomba való — megfogta a lány két vállát és a szemébe nézett. Ebben a pillanatban megértették egymást belülről és talán ebben a pillanatban szerettek bele egymásba.

— Én innen csak akkor mehetek el, ha ez a föld, amit apám verejtékkel, vérrel, az életével szerzett meg, Thurn-birtok marad továbbra is.

— Az fog maradni — felelte Howard, szelíden és nyugodtan. A lány nem is tudta, miért, olyan belső erőre kapott, olyan biztonságérzet szállta meg, hogy jókedvűen elővette revolverét és kérlelni kezdte Howardot:

— Tanuljon meg fegyverrel bánni! Próbáljon meg célbalőni. Nézze, ott áll az a fa... — Egy távoli fára mutatott és négyszer egymásután elsütötte a revolvert. Mind a négy golyó talált. — Próbálja meg maga is! Kérem, tegye meg az én kedvemért!

Howard némi ráncigálással kiszabadította a

tartóba szorult revolverét és hosszas célozgatással négyszer elsütötte.

— Brávó! — kiáltotta Cecil, — nem is tehet-segtelen! Négy golyó közül kettő talált. — És jókedvűen elindult a körútjára, még a forduló-ból is visszaintve Howardnak. Boston vissza-ment kis irodájába, de délelőtt már nem tudott könyvelni, a lány arca jelent meg minduntalan előtte a lapokon...

... Estig megint nagy részét elvégezték a munkának. A végefelé járó száraz időszak el-érte a maximumát. Ötvenöt fokos meleg perzselő nyomása égette a levegőt, a bennszülöttek tes-tére kent avas olajok bűzhödt párolgással tették pálottá a légtelen forróságot és a földre lógó óriási páfrányok holtra égve, rőttes barnaság-gal, az európai ősz színeit hintették szét a re-pedező földön... Ezen a napon már öt órakor megszólalt a tong-tong, fehérek, bennszü-löttek, elefántok, őszvérek bódultan dőltek ki a sorból, pedig ebben a légtelen kazán-meleg időben kell bevégezni a munkát, mert mire északról elsőt süvölt a monszun, mint óriási víztömegek előhírnöke, készen kell ál'ani százhuszezer tonna rönknek, hogy a rövid idő alatt, amíg a Liz a tavon keresztül egyesül a Monnal, elinduljon a fa Malakka felé.

Vacsora után tértek nyugovóra, végkimerült állapotban voltak és reggel előlről kellett kez-deni, kettőzött erővel. Thurn Fülöp mézesheteit élte az első maláriás lázrohamokkal és az ágyat nyomta. Szerencsére Mr. Howard nemcsak könyvelő volt, hanem orvos is és masszázsa,

füvekből készített teái segítettek a vacogó, Déli Tenger Rémén.

A hirtelen leszálló trópusi éj nem hozott enyhülést. Az őserdő komor óriási fáí, mint felhőkarcolók tömege vette körül a két kunyhót. A nappali aléltságukból magáhoztért állatok surrantak, zörrentek a nagy csendben, millió énekes kaboca ciripelt... Valahol egy leopárd hörögött fel, azután egy elhaladó majomcsapat visongott és hosszú ideig megint csak a kabócák egyhangú orkesztere szólt...

Cecil nem tudott aludni. A nyugtalanság, amely Pepitó látogatása óta kínoztá, arra készítette, hogy éjszakánként kinézzen, terhes nappali munkáját rossz alvással és örködéssel is súlyosbítva... Az újhoid vakító, ezüst fénnnyel világította meg a plató előtti hatalmas tisztást. Távol valami zörrent a bokrok között... Bizonyára páva... De nem! Világosan látta egy ember elsuhanó körvonalait... Leakasztotta a Winchestert, kilépett a ház elé és lassan osont a sziklafal árnyékában. Elérte a tisztás szélét, azután fák mellett igyekezett a gyanús hely felé... Mintha emberi hangokat hallott volna... Most már sietve, három ugrással, revolverét is előrántva, ott termett! Két ember állt egymással szemben, suttogtak. Egy gnómszerű alacsony és egy magasabb, széleskalapú vadász...

— Tartsa fel a kezét! — szólt rá Cecil a vadászra. Mielőtt megakadályozhatta volna, a gnóm eltűnt a bokrok között. A vadász ott állt, feltartott kezekkel. A lány vállára vette a puskáját, csak a revolvért irányította rá. Letépte a

férfi nyakáról függő pisztolyt és a földre dobta: — Induljon a ház felé! — Ebben a pillanatban a férfi, aki két kezét a feje fölé tartotta, egy hirtelen rúgással pontosan Cecil kezefejét találva, kiröpítette ujjai közül a revolvert a levegőbe, egyik kezével máris úgy kapta el a lány nyakát, hogy a hangjától és az öntudatától egyetlen markolással fosztotta meg és két ugrással igyekezett átjutni a tiszta sávon, hogy a holdfényből a sűrűbe kerüljön. Cecil helyzete reménytelen volt. Kétszáz lépésnyire a háztól egy bandita kezében, teljesen lefegyverezve, tehetetlenül. Csak egy villanásig kerültek a holdfénybe és valahonnan tompa dörrenés hallatszott... Cecil a földre hullott, azután megpróbált lábra állni. A vadász, aki zuhanásával magával rántotta, ott feküdt mellette, mozdulatlanul, holtan... Világosan emlékezett rá, hogy a lövés a házból jött... Futólépések és hangok hallatszottak, megjelent Fleming a munkavezetőkkel, azután hiányos öltözékben Howard és végül egy pokrócba burkolva Fülöp. Cecil gyorsan elmondott mindent. A nyakán három kék csík jelezte a bandita szorítását...

Fleming lehajolt a halotthoz.

— Azt mondja miss, hogy a ház felől jött a lövés? ...

— Vagy a házból, vagy a ház mellől. Tisztán láttam a villanást. Egy pillanat és már a sűrűben lett volna velem...

— Hát én még ilyen lövést nem láttam! Kétszáz lépésről, ebben a holdfényben, kapásból... És nézzétek! Pontosán a homloka közepén. Én

még ilyen lövést nem láttam... — motyogta egyre Fleming.

— Meg kell találni a másik alakot! — mondta hirtelen Howard és felkapva Cecil Winchesterét, eltűnt a bokrok között. A lány csodálkozva nézett utána... Hm... nem is olyan gyáva. A halott zsebében egy sor írás sem volt. Ez Pepitó rendszeréhez tartozott. A banditák csak szükségleti tárgyakat hordtak maguknál és ha nyolcat is terítettek le közülük, egynek sem lehetett a személyazonosságát megállapítani. Howard gondterhelt arccal jött vissza:

— Nem találom... azt mondja, gnóm volt?.. Hm... nagyon gyanús az ügy...

— De ki adhatta le a lövést? — töprengett Cecil.

— Nem maga volt? — kérdezte Howard a vacogó Déli Tenger Rémét, de az csak vacogott a maláriától és a félelemtől egyszerre, kétős didergéssel, kék ajakkal... A rejtélyt nem sikerült megoldani, a banditát eltemették és elhatározták, hogy ezentúl éjjel egyenként őrködnek és három óránként váltják egymást. Már minden elcsendesedett újra, csak Fleming töprengett az ágyában, egyre mormolva: «Istenemre, ez volt a lövés...!»

*

Másnap reggel Howard egy malájit küldött levéllel Kuala-Lumpurba a cégéhez, ahogy Cecilnek mondta, de tulajdonképpen a «Vén Szigonyoshoz» nevű vendéglőbe. Rövid értesítését összebujva olvasták el a vadászok.

— Ügylátszik, kezdődik a tánc, — mondta Pitt Holbers.

A telepen nyugtalanság volt észlelhető. Még a fehérek is idegesek voltak. Csak Howard könnyelt nyugodtan az irodában, mint akit más nem érdekel.

Aztán kitört a pánik!

Egy ledöntött faóriás mellett, ott feküdt halva a gnóm. Nem volt gnóm. Egy leprától összeroncsolt nyomorult holtteste volt. Ez tizenegy órakor történt. Fél tizenkettőkor egyetlen benszülött munkás sem tartózkodott a telepen. Széfutottak iszonyodva az őserdőbe, a hegyek közé, a rémület elől: lepra! Ezek többé a tájékára sem jönnek a Thurn erdejének.

Cecil letörten, kétségbeesetten ült a cölöpház lépcsőjén:

— Minden elveszett... Minden elveszett... — ismételte egyre és szemei könnyesen, kétségbeesetten jártak körül az elhagyott irtványokon. — Amíg új munkásokat szerzünk, régen beállt az eső és nem szállíthatjuk el a fát... Igaza volt Pepitónak, egyetlen esélyem sem volt. Egyetlen esélyem sem... — Kétségbeesetten hajtotta le fejét és Fleming az embereivel ugyanúgy állt ott szomorúan...

Fülöp bánatosan nézett a völgy felé, mintha onnan várna, Isten tudja, milyen segítséget és lassan a többiek is arra néztek. A völgyből, mintha a sors gúnyja lenne, egyetlen hosszú, sovány ember jött, lassan felfelé a szerpentínúton és széles, fekete kalapján nyomban látszott, hogy hittérítő.

— No erre most pont szükség van, morgott dühösen Fleming.

— Igazán, még scha sem volt nagyobb szükségünk hitre, mint most, — jegyezte meg Howard szelid mosollyal és Fleming majdhogy nem mondott neki valami cifrát... A misszionárius hosszú, sovány, ősz ember volt, kecskeszakállal és bételt rágott. A hegyek között tanázó sakai törzshöz igyekszik és egy napra megpihenne, ha megengednék. Valami hasonlót dűnnyögtek neki, mire felment a verandára, de a rekkenő hőség dacára nem vetette le fekete papi kabátját és csendesen meghúzódott egy sarokban, egykedvűen rágcsálva.

— A gazember végzett velünk — mondta Fleming, — bizonyos, hogy ő csempészte ide ezt a haldokló leprást és a bennszülött munkások árkon-bokron túl járnak. Feladhatjuk a harcot.

— Maguk tehetnek, amit akarnak, de én itt halok meg! — mondta Cecil villogó szemmel és bement a házba. Az ebéd ott párolgott az asztalon, de csak ketten ettek. A hittérítő és Howard úr. Cecil rosszkedvűen nézte, hogy a könyvelő milyen jóízűen eszik, mintha még a hangulatával sem osztaná a lány szomorú sorsát. Ebéd után nyugodtan felállt és bejelentette, hogy távozik.

— Szomorú itt, úgy-e, Mr. Howard? — mondta a lány gúnyosan és úgy érezte, hogy nagyon fáj a szíve. Howard szelíden mosolygott:

— Dolgom van a városban. De azt hiszem, még visszatérek. — Kissé színpadiasan meg-

hajolt, udvariasan kivezette Mayát az istállóból és néhány perc múlva már csendesen kocogott lefelé az ösvényen. Cecil sírni szeretett volna. A hittérítő kérdezte, hogy miért nem ültetnek citromella füvet a ház köré, az távoltartja a moszkítókat. Fleming elsápadt és udvariasan kijelentette, hogy nyomban küld citromella magért, miután fűültetésnél egyéb dolguk rövidesen úgy sem lesz. A pap átnyújtott neki egy zacskó magot. Fleming elsárgult, azután halványvörös lett, végül megköszöriülte a torkát és bement a szobába, átkozta magát a bigottságért, hogy nem képes egyházi embert inzultálni. A pap rágcsált... A betel vörös leve időnként lecsappent szalónkabátjára és vidáman csillogott...

Alkonyodott, izzó vörösbe borult minden és Fleming lemutatott a szerpentinútra:

— Pepitó bandája! Most jönnek a sakálok támadni! — A hegyoldalban egy csapat fehér lovas poroszkált felfelé, élükön Carterissel, a volt csendőrrel, aki hírhedt rabló volt és Padding helyére került. Nézték a kis csapatot, ahogy jöttek, mint a végzet, az elhagyott telep felé, hogy elűzzék az utolsó lakóit is.

— Azt hiszem, nem kellene bevárni őket, jobb, ha mi támadunk. Le kellene löni a vezetőt — mondta váratlanul a lelkész és mindenki meglepődött Istennek ettől a harcias szolgájától.

— Hogy a fenébe akar vörös alkonyi fényben, ügető embereket innen eltalálni? — mordult rá Fleming.

— Nézze, így — felelte a pap és a reverendája alól előkapva egy revolvert célzás nélkül

lőtt. Carteris, mint akit fejlövés ért, feldobta a karjait és átfordulva, kibukott a nyeregből. — Hát nem egyszerű? — kérdezte korholóan a pap Flemingtől, aki dermedten állt és csak ennyit motyogott: „Istenemre, ez volt a lövés...” És a többiek csodálkozva látták, hogy a szétnyíló papi kabát alatt két hatalmas revolver van és egy egész kis lőszerraktár. Annyit mindenestre elértek, hogy a lovasok, ettől a páratlan lövéstől megriadtak és leugrálva az állatokról, fedezéket keresve lassabban folytatták az útjukat. Ezekután Fleming nem kérdezett semmit a vadásztól. Viszont a vadász elkezdett parancsolgatni:

— Készüljünk el az ostromra, hordjanak össze köveket, ahol ür van a cölöpökön, el kell fedni. Öntsék végig, amennyi vízzel csak lehet a ház tetejét, hogy ne tudják felgyújtani. Minden lőszert és fegyvert hordjanak fel a középső asztalra és ha van dinamitpatron, az is egyszerű. Miss Thurn, lesz szíves állandóan tölteni a kilőtt fegyvereket.

— Ördögöt! Én harcolni fogok! — Az öreg csak bólogatott és mintegy mellékesen két könyvemlően haladó banditát puffantott le, ez alatt Fleming végrehajtatta minden intézkedését, úgy, hogy mire az első lovasok felértek a hegygerincre, már ostromra készen állt a ház. Golvók süvöltöttek mindenfelé, de az öreg csak akkor ment a többi után a kunyhóba, mikor láthatatlan füttyentéssel megbillentette valami a kalapját. Fleminget egész idő alatt nevetés csiklandozta, ahogy az öreg hittérítő az ablak mellé

húzódva, két pisztolyból tüzelt, gyorsan és pontosan, mintha egymaga egy jól kiépített gépfegyverállás lenne. Oda is szólt gúnyosan:

— Tisztelendő uram, úgylátszik, ért a bűnösök lelkéhez.

— Megtérítem őket a rossz útról, — felelte és egy fa mögül kilátszó vászondarabra lőtt, amely nyomban piros lett. A kunyhó vékony falát keresztül-kasul járták a golyók és egy időre be kellett szüntetni a tüzelést, mert fuldokoltak a füstben. Az öreg pap, természetesen Wolf, az álruhás vadász, komoran mormogta: «Kissé késnek a fiúk...» Fleming megsebesült a vállán, de azért tovább küzdött, egyik társuk harcképtelen lett, vagy talán meg is halt... Cecil még sértetlen volt és szorgalmasan küldte a golyókat. Az ostromló gyűrű egyre szűkült. Soká nem tarthatták magukat... Cecil felsikoltott. Egy golyó alsó lábizmát lőtte át, erősen vérzett. Ápolás alá akarták venni, de nem hagyott magához nyúlni:

— Ne törődjetelek velem! Egy pillanat időnk sincs!... — És ott guggolt a szoba padlóján, igyekezett elkötni a lábát... Egy hatalmas kő kitörte az ajtó felső részét... A golyók szabadon fütvültek be... Még legfeljebb tíz percig tarthatták magukat, vagy addig sem. Fleming még állt, de több könnyű sebből vérzett, a többiek már csendesesen feküdtek a padlón, csak az öreg volt sértetlen. Cecil nagynehezen elkötötte a sebeit, de úgy érezte, elájul... Mögötte recscent valami. Megfordult és ijedten látta, hogy a kunyhó hátsó falát, amely a meredélyre né-

zett, benyomták és egy hosszú, izmos maláj lép be. Sikoltani akart... revolvert keresett, de a maláj már könnyedén felkapta. Ekkor kiáltott... Az öreg vadász hátranézett, de mi ez? ... Nyugodtan visszafordult az ablak felé és hagyta, hogy a maláj tehetetlenül vigye... Azt hitte a lány, hogy megőrült, vagy lázálomban látja csak, a maláj kilép vele a kunyhóból a szakadék peremére és szorosan átfogva őt az egyik kezével, lefelé csúszik vele lassan egy kötél a szédítő mélység felett... Elájult...

A banditák még vagy tizenketten lehettek és a kunyhóból már alig jött lövés... Rohamra készültek. Ekkor oldalról, ahonnan nem voltak fedezve, ahonnan nem vártak veszélyt, hirtelen sortüzet kaptak. Öten maradtak ott nyomában, a többi rémülten igyekezett futni, de ez igazán reménytelen kísérlet volt, mikor a domboldalból Dorn, Pitt Holbers és Boston Jim célloztak rájuk. Ezek a vadászok, az ő szokott nyugalmaikkal, körültekintő pontossággal szedték le őket egyenként. Az utolsó feltartotta két karját és megállt: «Kegyelem!» kiáltotta.

A pap kilépett a kunyhóból:

— Az Istennél fiam — mondta szelíden és fejbelötte. Azután a társaihoz fordult:

— Aludtatok útközben, vagy mi a csoda! Segítsetek kötözni, ha ugyan élnek még ezek a szegény favágók... — Az egyik már meghalt, a másiknak súlyos haslövése volt, Fleming és a harmadik alig sebesült meg. A banditák közül egy sem élt.

— Azért a heccnek még nincs vége — mondta

az óriás Pitt Holbers. — Pepitő, sajnos, nem jött el, azt hitte, csak halottak eltakarításáról lesz szó és sakálokat küldött.

— Igaz, — mondta csendesen Boston, — azért azt hiszem, még vele is találkozunk majd.

— Tőle sem fogunk sajnálni egy imádságot, mondta Dorn és meghúzta álla alatt nemezalapjának a szíját, mert állandóan félt, hogy ezt az értékes régiséget elveszti valahol.

*

Cecil arra tért magához, hogy egy kókusz-háncsra vetett ágyon fekszik letakarva és vele szemben ül a maláj, aki elrabolta. Ijedten felült.

— Nem szabad mozdulnia missz. A sebe nem veszélyes, de elég súlyos és soha többé nem fog tudni járni, ha nem fekszik nyugodtan. — Ösztönszerűen visszafeküdt. Azután ijedten kérdezte:

— Hol vagyok?!

— A barátjánál van. Én jóbarátja vagyok. Én a Lord Mynhernek is barátja vagyok és ő megkért, hogy vigyázzak a missre. A házában már nem volt biztos az élete.

Kezdett emlékezni a jávai kormányzóra... akinek visszautasította a segítségét... ez az ember lenne a megbízottja? Aztán megborzadt, eszébejutoit a lőporfüstös szoba, vérző emberei:

— Mi lett Fleminggel, a hittérítővel és a többiekkel?

— Segítség jött Kuala-Lumpurból. Megsemmisítették a banditákat. A telepen minden rendben van.

Cecil sóhajtott. Igen, minden rendben van, csak ott állnak a fák kidöntetlenül és ott állnak a kidöntöttek, elszállíthatatlanul. Körülnézett a kunyhóban. Csodálkozva látta, hogy egy könyves polc van a sarokban, sok vastag, nagy könyvvvel. Tiszta, szép szoba volt és milyen különös... a falon festmény! Ki ez a bennszülött? Mintha gondolataiban olvasott volna, felelt:

— Si Lalan vagyok. Az őseim fejedelmek voltak ezen a félszigeten. Si Lalan elszakadt a rokonaitól, akik nagy városokban élnek, kőházakban laknak és bankokban tartják a pénzüket. Si Lalan a maláji dzsungel magányos főnöke, gyenge, pusztulásnak indult fajtájának hűséges testvére, ahogy ezt a nagy főnökök lelke követelte tőle, mikor ő is ott járt a városokban. — Mindezt a keverék pidgin nyelven mondta el.

— És mi lett... a rablókkal?

— Nagy, nagy négyszögű farkasverembe tették őket és a fehérek szokása szerint, összetett kézzel beszéltek értük a Lord Jézushoz...

— Mennyi vér!... A banditákat is sajnálom!... Hiába volt a harc. Az én erdőm elveszett.

— A missnek itt nincs erdője. Itt csak a malájnak van erdője. Si Lalannak van erdője — mondta csendesen.

— Én az angoloktól... kaptam... — mondta meglepetten Cecil...

— Az európaiak olyan emberre, aki lopott holmit vásárol meg, azt mondják, orgazda. — Már állt és villogott a szeme. — Megvették ezt a földet az angolok?! Megkérdezték a malájok-

tól, hogy letelepedhetnek itt? Nem! Kultúrárt adtak érte: himlőoltást, pálinkát, kuli életet a rizs- és gumiültetvényeken, halált, elbutulást, puskaport és vért! És mi ezért cserébe adjuk az aranyat, amit ők város közepén tartanak, amit úgy hívnak, hogy City. Ők büntetik a gyilkolást, a rablást és közben elrabolják a földünket és meggyilkolnak, ha nem adjuk. Pedig elkerülhetetlen lesz a pillanat, amikor minden fegyver, minden ész dacára és tekintély dacára, Európa szorító karja, amely most átöleli az egyenlítőt, bénultan fog lehullani erről a féltekéről, amit minden nagy szó mögött, egyszerűen csak bitoroll. És amit nem végez el a hőség, a malária és ennek a földrésznek láthatatlan gépfegyverei, azt majd elvégzi a pillanat, amelyben ez a fajta ráébred egy napon, hogy a fehér ember éppen olyan, mint ő, csak a bőre más és sokkal kapzsibb! Ezért mondja Si Lalan, hogy magának itt nincs erdeje, miss. — Újra elernyedt és szelidebben tette hozzá: — Maga persze jól hiszi, amit csinált, Si Lalan látja, hogy nincs a szívében rosszság és a lelkében bűn, ezért barátja a missnek.

— Ki... kicsoda maga? — kérdezte a lány könyökére emelkedve, szinte hipnotizáltan ettől a jelenésszerű embertől.

— Si Lalan vagyok. a barátja. És most be fogom kötözni. — Lecsavarta a lány lábáról a kötést, kimosta a sebet és bekötötte.

— Si Lalan kivette a golyót kutasszal, de mégis gyulladásba jött a seb. Legalább két hétig kell mozdulatlanul feküdni.

— Talán lehetne orvost szerezni...

— Si Lalan orvos. Sorbonne nevű nagy házban tanult, de szívesebben jött vissza, magányos Főnöknek a dzsungelbe, minthogy bőre miatt lenézzék az európaiak.

Orvos! Sorbonnet végzett! Ezt a primitív nyelvet beszéli! Magányos Főnök! Lehunyta a szemét, mert úgy érezte, nem képes gondolkodni.

— Most aludni fog, — mondta csendesen a maláj, valahonnan egy hegedűt vett elő és Orfeust kezdte játszani, ami csodálatos módon megnyugtatta a lányt. Érezte, hogy nyomban aludni fog, de még eszébe jutott Howard is, kék szemével, nőies mosolyával, ahogy nevetésségesen kocogott el az öszvérrel és ettől úgy összeszorult a szíve, hogy sírni tudott volna.

*

Két hét múlva Cecil teljesen rendbejött. Ez alatt nagyon megszerette a hallgató főnököt, aki nemcsak jószágos volt, hanem bölcs is, szívében, agyában, karjaiban olyan erőt, hatalmat, becsületet hordott magában, amivel csak a legritkább embereket áldja meg a sors. Utolsó estjét töltötte a kunyhóban és szinte fájt megválnia ettől a harmónikus, kedves szobától. Si Lalan a szigetvilág nagy vadászairól mesélt neki. Whelleyről, Dornról és Bostonról.

Az őserdőben nyugtalan áramlás vibrált át a lombok között... Mindenfelé ijedt állatok csörtettek... azután néhány halk fütty hallatszott és zörgés. A kabócák, mintha megnémultak

volna, majmok végtelen serege menekült vi-
songva, azután sok apró fütty és a lombok még
erősebben zördültek össze. Si Lalan mélyen
szívta be a szél szagát:

— A monszum! Jön a nagy, újjáteremtő és
megsemmisítő szél. — A leány szemében könny-
nyek jelentek meg. Nemsokára kellene kezdődni
az úsztatásnak és a Thurn-telep halott. Bizo-
nyára Fleming is elmenekült. Az apró füttyök
elhaltak. Óriási, dermedt csend támadt ezután.
Mintegy jeladás, fülrepesztő csattanással meg-
dördült az ég és mintha egy tízezer tagú kórus
üvöltene fel, átvisített a tájon a monszum! Ha-
talmos fákat úgy reccsentett ki, vagy csavart
meg gyökerestől, mint egy vékony pálcikát és
nyomban utána olyan vízzuhatagot söpört
sűrű, vastag sugarakban a tájra, mintha az
utolsó ítélet érkezett volna el. A fák hajladoz-
tak, törtek, indák és kúszó rotangok szakadtak
szerte, a víz percek alatt örvénylő, bugyborékoló
zuhatagokban rohant minden mélyedésből és a
szél, a szél úgy bögött, zengett, kavargott,
mintha százezer láthatatlan szekér vágatna
vad lovakkal...

*

Az első hajnali napsugarak párádzó, ázott
lombokon csillantak meg. Cecil elindult Si La-
lannal a halott telep felé. És ahogy felért a
hegyháttra, szédülten kapott a fejéhez. Mint
egy vízió látszott a telep: bennszülöttek nyü-
zsögtek, fejszék csattogtak, elefántok trombitál-
tak és Fleming lovagolt az irtványokon át...
Félt, hogy eltűnik a látomás... de nem! Itt

dolgoznak!... Megkapaszkodott a maláj karjába és reszketve nézett rá.

*

Miután a banditákat eltemették és valahogy rendbehozták a rostává lőtt cölöpházat, megvacsoráztak és kimerülten lepihentek. Másnap reggel Fleming, aki időközben megtudta, hogy Cecil biztos helyen van, szomorúan álldogált a tornácon. Azt hitte, ő ébredt fel legelsőnek, de Pitt Holbers óriás alakja már szembe jött a tisztáson. Elégedetten vigyorgott:

— Megettettem az állatokat és egy kicsit megvakargattam őket. — Ebben a pillanatban Dorn jött ki a házból:

— Megyek megetetni az állatokat... — mondta.

— Ne fáradj, öreg házaló, ha rád várnak, már éhen haltak volna — felelte Holbers.

— Etethetjük már azokat, uram, — dörögte Fleming, — megállt a munka, vége mindennek. Pepitó nevet a markába.

— Maga pesszimista, kedves Fleming. Elfelejteti azt, hogy minden kacagások között az a legjobb, amit utoljára nevetnek.

— Van Gorck nevet utoljára — mondta Dorn és a völgyre mutatott. Fleming ámulatlan felkiáltott. A szerpentinúton hosszú-hosszú karaván jött fölfelé, öszvérek, csomagok és maláji kulik végeláthatatlan sora, fejükön imbolygó batyuikkal, élükön egy köpcös, vastagfejű európai, babos kancán lépegetve. Közeledtek lassan a telep felé. Fleming torkából zokogás-

szerű hangok törtek elő, szaggatott felkiáltások! Hiszen akkor minden mentve van!

— Ezt mind, mind köszönje Boston Jimnek, aki előre gőzöst készíttetett Kuala-Lumpurba és így Van Gorck az első hírre elindulhatott tobozozni. — A megtért Howard jelent meg az ajtóban és egy csomó nyugtát nézett, mint aki nem ért valamit.

— Mondja, Mr. Fleming, hol vannak a múlt heti elszámolások?

— Pokolba az elszámolásokkal! — dühöngött Fleming — nem látja? Munkások jönnek!

— Na és — felelte Boston — azért nem kell elszámolni? Itt négy fejadag...

— Mr. Howard, én lelövöm magát! — Dornhoz fordult — és mondja, hol lehet annak a Boston Jimnek kezét csókolni.

— Nem kell hozzá két napig lovagolni Mr. Fleming. Itt van maga mellett — mondta Dorn.

— Én csak ezt a zöldfülűt látom...

— Látod, nekem sohasem hitted — mondta Holbers vigyorogva Bostonnak —, én mindig mondtam, hogy zöldfülű vagy. — Fleming rájuk nézett, aztán nyitva maradt a szája és hirtelen leült.

— Igyon egy kis vizet Mr. Fleming — mondta Boston —, aztán keresse elő azokat a nyugtákat...

*

Cecil egyenesen a cölöpház felé tartott Si Lallannal.

— Úgy e, maga lőtt arra a banditára, aki el akart hurcolni?

— Boston Jim volt — Howard lépett hozzájuk és melegen megszorította Cecil kezét, de a lány még mindig nem tudott ránézni. Arra gondolt, ahogy ez az ember sietve menekült el és magára hagyta őt a bajában. Újra Si Lalanhoz fordult.

— És hogy kerültek ide a munkások?

— Boston Jim előre sejtette, honnan fog jönni a támadás, hajót rendelt Kuala-Lumpurban és a leghíresebb toborzóval, Van Gorckkal idejében gondoskodott kulikról.

— És hogy ... hogy jött a segítség a banditák ellen?

— Boston Jim vágatott le a városba és hozta el idejében a vadászokat.

— De hát ... varázsló ez az ember? Mindig és mindent csak ő ... És én nem is ismerem.

Si Lalan ránézett és újra mosolygott

— De hiszen itt megy maga mellett, miss Thurn. — Rámutatott a könyvelőre, aki egy vékony vesszővel zavartan csapkodta a lábszárvédőjét. A lány ránézett, erre a középtermetű, keskenysípőjű, finomkezű emberre, a könyvelőre, akinek ha nem lenne egy hófehér tincs oldalt a hajában, akkor suhancnak látszana. Pontosan úgy, ahogy Fleming, ő is azonnal leült, de egy fatörzsre.

— Bocsásson meg Cecil, de maga nem akart segítséget elfogadni a kormányzótól és saját érdekében kénytelen voltam alakoskodni. — Zavartan tépdeste a vesszőt. A lány most megértett mindent, nem tudta ugyan felfogni, hogy ez a csendes hivatalnok a rettegett Boston Jim, de

most már megértette, hogy miért nem mulatkozott Pepitónak, hová lovagolt olyan gyorsan és hirtelen, elpirult, aztán felindultan mondta:

— Igazán, nagyon nevetséges voltam... hagyta, hogy célbalőni tanítsam, hagyta, hogy pártfogoljam... igazán... igazán...

— Higyje el... — A lány kiszakította a kezét és könnyek csillogtak a szemében.

— Én nagy hálával tartozom magának! Köszönöm, amit értem tett, de hogy kinevetett, hogy kicsúfolt... ezt... ezt én nem tudom megbocsátani és kérem, hagyjon... Gyorsan elsietett...

Délután újra megeredt az eső és másnap már a Liz szélesebben folyt a medrében és néhány nap múlva, mint hatalmas folyam hömpölygött a hegyek felől lezúduló hatalmas víztömegektől. Rövid időn belül a fának át kell haladni a tavenon, amely néhány hétig összeköti a Lizt a Monnal. Most már mindenki dolgozott.

Cecil ijedt tisztelettel nézte ezeket a csupaerő, csupa vasideg-embereket és Boston Jimet kereste, akit hajnalban egy kis tutajon látott, valahol messze, de most sehol sem találta. Este a tutajok nagy része áthaladt a tavenon, amely, mint egyetlen ezüst lap, terült szét a holdfény alatt és már úsztak le a hatalmas, sebessodrú Mon folyón. A lány kis tutaján csak egy maláj állt és az utolsó tuskóraerősített ötméteres kormánylapátot kezelte. Sötét teste szinte láthatatlanná lett az éjszakában. Hajnalig annyira megközelítették a folyó deltáját, hogy a tenger dagálva érezhetővé vált és lassúbbodott a tutajok rohanása...

A Malakka-szoros előtt a Mon több ágra sza-

kad, de csak egyetlen ág, a délnyugati volt alkalmas arra, hogy fát szállítsanak rajta, mert ez egy beszögellésébe ért az öbölnek, ahol semmi áramlása nem volt a víznek és a szétszedett tutajok vaskarikákkal egymáshoz ácsolva megmaradtak a „faparkban“. A többi ág mocsaras dzsungelszigetek között kanyarogva a föld alá vagy a szabad tengerhez vezetett és ha véletlenül ide tévedt volna egy tutaj, azt apály idején a víz romboló sodra úgy zúditotta volna ki messze, a nyílt tengerre, hogy darabokra szakad. Fleming a vezértutajon csukott szemmel is kiismerte magát a sokféle kanyarulatok, zombékók és torkolatok között, úgyhogy a menet símán úszott be sorba a délnyugati ágba. Cecil kis tutajja is elérte a torkolatot. Alkonyodott. Mindenfelé piszkos, barna örvényekkel ágazott szét a folyó, alagútszerűen egymásra boruló ősfák lombhálózata között, mikor hirtelen loccsanást hallott maga mögött. Megfordult. A kormányos nem volt a helyén és örvénylő hullámgyűrűk jelezték a teste felett marakodó krokodilokat. A lány a kormányhoz akart ugrani és egyszerre óriás árnyék emelkedett fel a lapát mellett. Pepitó! A raffiakunyhóban bújhatott meg eddig... A lány iszonyodva hőkölt hátra és az óriás egyetlen lökés-sel messze kitolta a kormányt, úgyhogy a tutaj máris belesiklott egy holt mellékágba, eltűnve a két parton összeérő lombsátor alatt... Pepitó hatalmában volt. A tutajok elhaladtak, senki sem vette észre Cecil eltűnését, olyan gyorsan történt az egész... A tutaj partnak ütődött, a lány megszédült, de máris felkapták a bandita óriáskarjai

és már kint voltak a süppedő, zsombékos parton. Távolabb tőlük egy kunyhó állt és Cecil rögtön tudta, hogy ez Pepitó titkos fészke, amit az egész gyarmati rendőrség sikertelenül keres évek óta és most már azt is tudta, hogy elveszett.

— Amint látja, összes barátja és szolgálja közül kiragadtam és elhoztam ide, Thurn Cecil. A játéknak vége. Vesztett... Azaz nem is vesztett, sok mindent nyert.

— Öljön meg, maga hiéna! — kiáltotta elkeseredve Cecil.

— Magát?! Hogy képzelem? — És megfogta a lány kezét. — Hát nem tudja, hogy én szeretem magát? — Cecil rémülten igyekezett szabadulni az óriás kezéből, de hiába. Pepitó mosolygott rá: — Most még idegenkedik, de talán egy hónap múlva, esetleg egy év múlva hozzámszokik, meglátja. Itt lesz az ideje. Sokat lesz velem együtt és soha nem jár erre senki, itt nem találhatják meg...

— Boston Jim meg fog találni! — Az óriásnak megcsikordultak a fogai.

— Az a mocskos véreb, nem is álmodik erről a helyről... Sohasem találja meg!

— De igen! — sikoltotta a lány diadalmasan. — Nézze, ott jön és meg fogja magát ölni!

A rohanó örvények között egy apró tutaj jött és Howard állt a kormánylapát mellett, előregebült testtel, hogyha a tutaj partot ér, nyomban ugorjon. Pepitó előrántotta revolverét és lőtt, de a táncoló tutaj nem nyújtott jó célpontot. És egyszerre fájdalom hasított a kezébe, Cecil apró fogai mélyen a húzába fúródtak, hogy elejtette

a revolvert. A tutaj partnak ütődött és egy hosszú, karcsú árny mint leopárd ugrott fantasztikus nagy ívben Pepitóra. A bandita felborult, de már eltaszította magától ellenfelét és talpra ugrott. A másik revolveréhez akart kapni, de az öve ott csüngött Boston kezében, ahogy nyomban leszakította róla. Howard nyugodtan, mosolyogva nézett rá, aztán lágy hangján megszólalt:

— Most meg fogom ölni, Pepitó. — A lány csak nézte és ahogy ott látta állni Bostont, kissé hajlott háttal, összeszorított fogakkal mosolyogva és a szemében furcsa, sárga fények villantak meg, hirtelen rémület zsibbasztotta el és most már világosan látta, hogy ez az ember nem kisebb a hírénél. Ez az ember a végzet és akit üldözőbe vesz, annak vége. És látta a majdnem fél méterrel magasabb Pepitót, bizonytalan revedezéssel a szemében, ahogy ott állt Howarddal szemben.

— Hát löjj már! Löjj már, te piszok vizslat! Te mocskos rendőr-eb. — De Boston csak mosolygott.

— Azért sértegetsz, mert gyáva vagy, önmagadat akarod meggyőzni, hogy nem félsz, de ez nem igaz, Pepitó. Te nagyon félsz tőlem. És én mindig erről a pillanatról álmodtam, hogy egyszer majd így szembenállunk és én megöllek téged, Pepitó. — Csendesesen, szinte szelíden mondta ezeket a szavakat és mégis valami olyan idegen-szerű lágysággal a hangjában, olyan hűvös megfontolással, hogy a halál titokzatos dermedtsége feszült ki hármuk között. Azután ledobta a revolverövet, elővette saját revolverét és folytatta:

— Te azt mondtad Pepitó, hogy mindenkinek adsz egy esélyt, Cecilnek is adtál. Ezt meg kell hálálnom. Bitang, rablógyilkos vagy és éppen ezért én nem lehetek könyörtelenebb nálad, adok neked esélyt. — Eldobta a revolvért a kezéből és nyugodt léptekkel indult az óriás felé, udvariasan, mintegy mentegetőzve így szólt: — Megfogsz velem küzdeni, Pepitó.

Az óriás rávetette magát és Cecil felsikoltott, mert úgy látszott, hogy ez a finom kis ember összetörik a súlyától, de nem ez történt. Boston balkezeivel visszalökte és a jobb ökle kilendült, egyenesen a bandita arca közepébe, hogy az belezuhant a cserjék közé, azután megkezdődött a nagy küzdelem. Az erdő vadjai riadtan menekültek a közelből. Olyan csapások zuhogtak négy ökölből, hogy valami közepes embernek egy is elég lett volna örökre... Aztán Pepitó elkapta Howard derekát és össze akarta roppantani. Irtózatos karjaival összekulcsolva húzta maga felé. Egy pillanat és kettétöri, de Boston beleharapott az arcába! A bandita iszonyú ugrással akarta lerázni, hörgött és dobálta magát, de Boston nem engedte el a fogával és két ökle sebesen kalapált az óriás bordáin, hogy minden lélegzetével belenyilaljon. Pepitó elrántotta a fejét, az arcából dőlt a vér, lihegett és két olyan csapás zúdult rá, hogy újra felbukott, de a ráugró vadászt felemelkedése közben ő találta teliibe. kétszer egymásután... Hirtelen, mint vékony, forró vaspántok, úgy szorultak Boston ujjai a nyakára... Elfeketedett körötte a világ, reccsenni érezte a gégéjét és csak az mentette

meg a fulladástól, hogy villámgyorsan körbefordult... A nyakáról lógó Howard dereka egy fához csapódott, leváltak az ujjak... És ekkor csodát látott Cecil: Pepitó a rettegett bandita, hirtelen futni kezdett. Howard egy diadalmas farkas üvöltésével vetette utána magát... Aztán távoli recsenéseket hallott a lány. Bokrok töredezték, liánok recsegték, ahogy gurulva, egymást tépve, ütve, hörögve küzdött életre-halálra az őserdő két legnemesebb vadja. Cecil imbolygó lépésekkel ment utánuk... Láta, hogy Pepitó újra felugrik. A ruha rongyokban lógott róluk, az arcuk felismerhetetlen volt és Pepitó ismét szökni akart, négy nagy szökellést tett a sűrű felé, tán-torogva, de Boston leopárd ugrásával, mintegy úszva a levegőben, zuhant rá hátulról, elkapva a nyakát és a lökéstől Pepitó előrebukott a földre. Hörögve lihegett és úgy maradt. Boston a hátán térdelt, kezével megfogta a tarkóját és lefelé szorította. Másik kezével az arcra borult ember állát ragadta meg és húzta maga felé. Mozdulatlanok voltak, de izzonyú erőfeszítésben. Pepitó minden izmával, kidagadó nyakkal szorította az arcát a földre és Boston teljes erejével húzta lefelé az állát... Aztán az óriás izmai elernyedtek és az álla lassan engedett a szorításnak, ibolyaszínű arca fordult... fordult, a húzó kéz irányába... Cecil elfődte az arcát... Egy halk recsenést hallott....

Mikor felnézett, Pepitó mozdulatlanul feküdt és ugyanolyan mozdulatlanul állt Boston.

— Szörnyű volt — suttogta a lány — megölte?

— Meg.

— Nem lett volna szabad... Ez... ez a törvény dolga...

— Itt én vagyok a törvény — mondta Boston. Sóhajtott egyet. — A börtönből egy hét alatt megszökik... A törvény kezéből esetleg kicsúszik... Ennek az embernek kétszáz kiderített gyilkosság nyomta a lelkét. Ezt az embert a gyengék, a gyávák, a kultúráltak érdekében meg kellett semmisíteni. Aki itt gonosztevőt üldöz, az rendőr, bíró és Istenítélet egy személyben. — Benyúlt a zsebébe, amelyről Cecil már régen megállapította, hogy állandóan furcsán zörög és egy tálcában végződő fémrudat adott a leány kezébe:

— De mivel elsősorban rendőr vagyok, kérem, segítsen nekem és ha intek a fejemmel, rántsa meg azt a kis zsinórt a fémlap mellett. — Azután egy egész kis Kodakot vett elő a zsebéből, megfordította a halottat, ráirányította a gépet és intett... Vakító magnéziumfény lobbant fel egy pillanatra a dzsungelben... Eltette a gépet, odament a lányhoz és átkarolta. Cecil kimerülten hajtotta rá a fejét.

— És most gyerünk innen gyorsan, drágám — mondta a férfi és megsímogatta a lány égő, könnyes arcát.

*

A hatalmas gőzös sebesen rakodott és mögötte már várt egy másik. Ameddig szem ellátott, mindenütt vaskarikákkal összekötött fatöncök himbálóztak a tengeren, amelyben éjfél felé, mint egy izzólámpa két szénszála a láthatár és a víz találkozásánál, összeért a hold saját tükörképével, fehér színeknek valóságos orgiájába bo-

rítva az óceánt. Az európai cégek tisztviselői átvették a leszállított fát a kikötött mennyiségben és Cecil hálásan köszönt el a vadászoktól, akiknek furcsa csoportja mintha a Fliegende Blätter illusztrációjából elevenedett volna meg...

... Mac Pershon ezredes mosolyogva, két kezét előrenyujtva sietett Boston elé az ajtóig.

— Thurn Cecil — mutatta be Howard a kíséretében lévő hölgyet. Miután leültek, elővette a halott Pepitóról készült fényképet és átadta az ezredesnek. Mac Pershon ránézett a képre és, bár kemény katona hírében állott, elsápadt és felkavarodott a gyomra. Azután hol a képet, hol az előtte lévő embert nézte meg, mint aki nem ért valamit. Vakítófehér nyári ruhában, elegánsan és fesztelenül ült vele szemben Boston.

— De hogy az ördögbe... pardon... hogy a csodába történt ez?

— Verekedtüink — mondta halkan, szelíden Boston Jim.

— Azt elhiszem... dűnnyögte, aztán felugrott. — Vízet! Gyorsan vízet! — Cecil előre hajolt az asztal fölött és elfehéredett.

— Köszönöm... már jól vagyok...

— Cecil ugyanis jelen volt az afférnál — mondta újra nagy zavarban Boston.

— Affér... — mormolta az ezredes — akkor értem. Szörnyű lehetett. Gratulálok Jim! — és megszorította a kezét — nem lehet ehhez mást mondani, no... Sok ezer embernek adta vissza a nyugalma. És ha megismételném az ajánlatomat, megduplázva, úgy, hogy ön angol szolgálatban...

— Azt hiszem, most már megmaradok a hollandoknál. Különben is egyelőre szabadságra megyek, megnősösülök...

— Ehhez is gratulálok! A menyasszony természetesen...

— Thurn Cecil, ezredes uram.

— Sok szerencsét kívánok. Az a felvétel 5000 Streit Dollárt ér magának. — Kikísérte őket és mind a kettőnek sokáig szorongatta a kezét, aztán visszament a szobába, Pepitó képét lepecsételte, beragasztotta egy nagy könyvbe és rövid ideig mintha gondolkodott volna valamin. Azután azt mormolta maga elé: «Azt hiszem, az öreg Thurn most már nyugodhat békében...»

V É G E.

Egy budapesti kereskedősegéd besodródik a legelőkelőbb társaságba. Résztvesz egy garden partyn, ahol jelen van a diplomácia színe-java, néhány miniszter és rengeteg gyönyörű asszony. A kereskedősegéd meghódítja a legszébb asszonyt, egy bárónőt, akiről kiderül...

Hogy mi derül ki róla, erről szól a *Világvárosi Regények* legközelebbi száma, amelynek címe:

CSALÓ ÉS TÁRSA.

Szerzője, sorozatunk egyik kedvelt írója:

ÁKOS MIKLÓS.

Ellenállhatatlan humor, derüs és izgalmas fordulatok biztosítják, hogy mint a szerző minden regénye, ez az írása is sikerre számíthat olvasóink között.

334. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES:

1. Nép dal
10. Folyadék
11. Indiai papagályféle
12. Tévedésbe eítő, szédítő
14. Haza
15. Elavult, ősi
16. Apró, kicsi
17. A kéktaxi két betűje
18. Leánynév
19. Szemmel érzékel
20. Kopasz, csupasz
21. Fordított névelő
22. Fontos gazdasági tényező egyik ágára vonatkozó
24. Házállat beceneve
25. Az Alföld fája
26. Szellemi ellentéte
28. A Hungária egykori neves csatára
29. Dallam
30. Gyümölcs
31. Elhagyott
33. Igeköltő
34. Majdnem úrnő(!)
35. Talál
36. Maró folyadék
37. Mássalhangzó
38. Szín
39. Magyar nótaköltő
40. Levegő — más nyelven
41. Neves békebeli szoké

42. Menü

45. Indulatszó

FÜGGŐLEGES:

2. Balatoni fürdőhely
3. Mezei szinonimája
4. A. A. A
5. A Társaság-szigetek egyike
6. Eszes, jófejű
7. Lengyel folyó
8. Juttat
9. Nép dal
13. Labdajáték
16. Eledel
17. Szerzetes
19. Fiú név
20. Fed. borít
22. Kétségbe von
23. Volt német kancellár
24. Testrész
27. Erkölcös tulajdonság
28. Autómárka
30. Férfi név
32. Célhoz jutul
33. Elhunyt cseh cipőgyáros
36. Olasz író nő
38. Orosz város
39. Lanya menetelő üzletre mondjuk
40. Magyarul: szegény
43. Személyes névmás
44. Űrmérték rövidítés

333. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: Egy kis maroknyi szerelemmel, 9. Gyors, 10. K'n, 11. York, 14. Ly, 15. SNK, 16. Civis, 18. Zi, 19. Fivér, 20. BS, 21. Kifügüráz, 23. KT, 25. Ars, 26. Gebe, 27. Érv, 29. Azé, 31. Ser, 32. Riga, 34. Erg, 36. I.e, 37. Bajnokság, 39. Ol, 40. Élcel, 41. Re, 42. Antik, 43. Cím, 44. Or, 46. Holm, 47. Sen, 50. Lepke.

Függőleges: 1. Egy szekér horostyán nem ér fel, 2. Gyóni, 3. York, 4. Krk, 5. Is, 6. Ma, 7. Rk, 8. Oil, 12. Viviszekció, 13. K'rúg, 16. Cífra, 17. Vég, 19. Fia, 20. Babel, 22. Res, 24. Trial, 28. VGJ, 30. Ersek, 33. A néni, 35. Gál, 38. Olt, 41. Rilke, 43. Copf, 45. Reá, 46. Her, 48. NN, 49. Ge, 50. Lé.

334. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY.

	1	2	3	M	4	5	6	7	8	↓
9		10			11					
12	13					14				
15					16				17	
18				19				20		
21			22				23			
		24					25			
26	27					28				
29					30					
31				32					33	
34				35				36		
37			38				39			
		40				41				
42	43				44		45			
└→										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyan Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy.

Az utolsó 20 szám a következő:

- 315. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A bezárt kabin.
- 316. FORRÓ PÁL: Unlak, angyalom!
- 317. FARAGÓ SÁNDOR: Az első éjszaka
- 318. GÖRÖG LÁSZLÓ: A névtelen levél.
- 319. ÁKOS MIKLÓS: Ha egy lány hazudik.
- 320. GOSZTONYI ÁDÁM: A róka nyomában.
- 321. KULCSÁR MIKLÓS: Marika, a banda lánya.
- 322. LELESZY BÉLA: Feketék előnyben.
- 323. NÓGRÁDI BÉLA: Áprilisi tréfa.
- 324. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az utolsó randevu.
- 325. FORRÓ PÁL: Férficsere.
- 326. NAGY KÁROLY: Az elloptott taps.
- 327. ERDŐDY JÁNOS: Hazardőrök.
- 328. ÁKOS MIKLÓS: A szakadék szélén.
- 330. FARAGÓ SÁNDOR: A fekete ember.
- 329. LELESZY BÉLA: A kétlábú csorda.
- 331. FORRÓ PÁL: A próbakisasszony.
- 332. GÖRÖG LÁSZLÓ: Én lopok, te lopsz, ő lop!
- 333. KULCSÁR MIKLÓS: Az utolsó látogató.
- 334. REJTŐ JENŐ: Vér és mahagoni.

